antares

BILIM KURGU ★ SCIENCE FICTION

ANTARES 2 Edebiyat ve Kültür Dergisi Nisan - Mayıs 1974

Sahibi ve yazı işleri sorumlusu : Sezar Erkin ERGİN
İsteme ve yazışma adresi : P.K. 56, Bakanlıklar, ANKARA
Posta Çekleri Hesap No: 10078115
Sayısı 10,—TL. Ödeme işlemi için posta çeki yatırma formülü kullanınız.

İÇİNDEKİLER

DROPLETS 2
Yüzük (Öykü, II. bölüm) 4
Cehennemin Köpekleri (kısa öykü) 14
Zaman Makinesi Çalışıyordu (kısa öykü) 19
Bilim - Kurgu Dünyasından 20
Kitaplıktan Seçtiklerimiz 21
1. Avrupa Bilim - Kurgu Kurultayı 23
Sinema ve TV'de Bilim - Kurgu 29
Bize Gelen Mektuplar 30
Klüp Odası 32

MERHABA DOSTLAR!

Dostlar bize darılmasın, elimizde olmayan bazı nedenlerden ötürü ANTARES'in ikinci sayısı oldukça geç baskıya girdi. Bu sayıyı sabırsızlıkla beklemiş olan tüm okuyucularımızdan özür diliyoruz. İlerde okuyucularımızın alacaklı duruma düşmelerini önlemek için ödeme şeklinde değişiklik yapma zorunluğunu duyduk. Bundan böyle dergimizin fiyatı 10.— TL olacak ve eskiden olduğu gibi okurlarımız dergi ellerine geçtikten sonra ücreti PTT'ye yatıracaklardır. Üçüncü sayının en geç Temmuz ayında sizlerin eline ulaşacağını umuyoruz. Bu arada sadece okul ya da üniversite adreslerini vermiş olan okuyucularımızın bir sonraki sayıyı alabilmeleri için bize daimî bir adres göndermeleri gerektiğini hatırlatırız.

Bazı okurlarımız dergiye yazı (öykü, roman, çeviri, haber vs.) gönderebilir miyiz, diye soruyorlar. Kuşkusuz bu soruya olumlu bir yanıt vereceğiz. Bize yazılarını mümkünse daktilo edilmiş olarak, değilse okunaklı olmasına dikkat ederek yollayabilirler. Gönderilen yazılar basılsın ya da basılmasın iade edilmeyeceğinden bir kopyasını elde bulundurmalarını salık veririz. Bu arada çevirileri ikinci planda ele alacağımızı hatırlatmakta yarar görüyoruz.

ANTARES

droplets

This is being written during the last week of May, to be read in the summer. Right now there is the sun shining outside my door. Yet I don't mind the heat and the drowsiness it brings. Why should I, as long as it's pouring inside my mailbox.

And here are some drop-a-lets:

Dear Sezar :

ANTARES 1 just in and it is a handsome and well reproduced magazine. Good luck with it and your attempt to bring Sf to Turkey.
I mailed some books to your old address and they were returned. I sent them out again a whule ago to the box number. Hope they get through. Next month I leave the US and move back to Europe. Perhaps we can meet at one of the conventions.

Harry HARRISON

Box 477, Imperial Beach CA 92032, USA.

I'm looking forward to that Harry, so that we can have some rocket-juice together. I missed the chance last summer when you were at the NFT with Brian Aldiss and Peter Nicholls.
And many thanks for the trouble with the books. Speaking of books I now remember that one of your novels was a serial in the local newspaper «Ankara» last year. I can't say which, since it seems that the original is not in my collection. As far as I know it's the sole story published under your name. And that's something, keeping in mind that there are but a few translations published here now and then. But that will change of course. Till then BİLİM-KURGU LIVES!

Dear Mr. Ergin:

Thank you very much for sending me ANTARES 1. I wish you and it the best of luck.
Your decision must surely be to welcome in and encourage local contributors, and so build up a native nucleus, rather than selecting contributions from Anglo-American writers. As far as I can see, this problem of fostering native talent has had to be faced in every country. It was faced in this country in the '50s and '60s, and you could say that we have won some sort of victory for a local idiom. Only in that way can ona contribute to an international (or an interplanetary) idiom.

Brian W. ALDISS

Heat House, Southmoor, Nr. Abingdon, Oxon 0X13 5BG, UK.

I hope that those who press me to do just the opposite will get the message through your letter, Mr. Aldiss. And no doubt, that will help to improve 'the shape of further things' around here quite a bit.

Friend Sezar:

Thanks for your magazine Antares! Unfortunately I still have no knowledge in Turkish (my own fault), so I understand only pages 2 and 3, but it is anyhow interesting to get this magazine. Lars-Olov Strand-

berg and me have seen to it, that your membership in SFSF here in Sweden and Scandinavia still is valid. We would very much like to still be counted members of the Turkish Science-Fiction club or union or what the correct name is now. Also you will still get copy of SF-Forum when it comes new numbers.

Strandberg is going to the British science-fiction congress in some days, and both he and I are planning to go to world-con in Washington later this year.

I have not last year sent fanzines to you because I was not sure of your actual address, excuse me! I was not sure of whether you were in Turkey, France or somewhere else at particular months then. I had the impression, perhaps incorrectly?, that you were travelling around a bit in 1973. Strandberg and I were once, one day in Spring 1973, in Marburg in West-Germany thinking you would perhaps be there then/We had went there anyhow, we also wanted to see our German friends there then and some days later other ones in Munich/, but we then heard you were not coming then. I am not travelling anywhere this year before late in August, and then probably to USA for about 3 weeks.

Here we now have had our fourth mild winter in an unbroken succession. Amazing. We got very little snow this winter. Coldest in the beginning, in early November, also not normal at all. For the first time in about 20 years I had to stay away from work /two days/ in December Because of influenza/. The first day I only was asleap almost all the time, then I was reading the second day, and then I went to work the third day but still very weak. Now it is over, but I felt it more or less about a month. At work we have to work almost too fast, that is callen «rationalizing». That way it has been last perhaps three years. /Work in bank./.

Remember Trieste as a happy time. Unfortunately there will be no Eurocon II at Bruxelles this year, I suppose you know that before. Lars - Olov Strandberg is sending his greetings through me.
Hope Antares will be a success.

Kjell BORGSTRÖM

Smörbrödsvägen 21 II, 123 54 Farsta, SWEDEN.

That's your second letter in print since AN 4, Kjell; you are on the verge of becoming a regular contributor to ANTARES. Congratulations! One more reason for me to keep you on my mailing-list, anyhow. Lars - Olov Stranberg and you are members of SFFC; I'll keep you informed if there should be any change in your status. I am also glad that you can make that trip to Washington this year. Any news from across there is welcome, of course. I am afraid, that I'll be sitting tight for a considerable lenght of time (no wonder after that wandering to and fro, as you put it rightly). Now that you mention Eurocon 2, I have some news for you: Quite recently I received a first-hand info about a convention to be held by the French people in Grenoble. Later on I lost contact with the organizers, so I'm not pretty sure about its outcome You may try the address of Jacques Boczké which is on page 20. Peace!

yüzük

Sezar Ergin ERGİN

(Çıkan kısmın özeti: Bir demir döküm fabrikasının temsilciliğini yapan Mark Spencer, Linda adında bir kadınla yaşamaktadır. Tek başına hafta sonu gezintisine çıktığı bir gün Mark yolda bir yüzük bulur. Yüzüğü parmağına geçirdiği an bayılan Mark daha sonra tüm uğraşmalarına karşın onu parmağından çıkaramaz. Durumdan kimseye söz etmeyen Mark, ertesi gün yepyeni bir sorunla karşılaşır. Parmağındaki aslında bir yüzük değil, dünyadışı asalak bir canlıdır. İşin kötüsü, Mark'ın düşüncelerini okuyabilen bu yüzük biçimindeki yaratık yavaş yavaş onu ve davranışlarını kendi denetimi altına almaktadır. İstemediği şeyleri yapmaya zorlanan Mark, evine döndüğünde Linda'yı durumdan haberdar etmenin yollarını arar. Yüzük ise bunu yaptığı takdirde kendisini ve Linda'yı öldüreceğini söylemiştir.)

— Mark, dediğimi duydun sanırım. İçkiyi bırak artık. Bu güzel akşamın tadını bozmayalım.

Linda uyarımı duymamış gibiydi; ya da beni sarhoş sandığı için olacak söylediğime kulak asmamıştı. Yerimden kalkıp yanına gittim. Bir şeyler yapmak için çok az zamanım kaldığını sezinliyordum. Yüzük her an denetimi yeniden eline geçirebilirdi. Linda'nın kolundan çekip onu oturduğu iskemleden kaldırdım.

— Dinle beni, vaktimiz çok dar. İkimiz de ölüm çekincesi içindeyiz. Belki benim için çok geç, ama sana bir zarar gelmesini istemiyorum. Her şeyi anlatmak için vakit yok; eğer beni seviyorsan hemen buradan aklaşırsın.. Polise, kime, nereye gidersen git, yeter ki benden uzak dur. 'armağımdaki bu...

Sözümü tamamlayamadım, yüzük şimdi bile kendisinden söz etmeme engel olacak kadar güçlüydü. Linda söylediklerime hâlâ bir anlam verememiş, bana öylece bakıyordu. O zaman uğraşımın boşuna olduğunu anladım; Linda'nın bana inanacağı yoktu. Onu korumanın tek çıkar yolu geç kalmadan benim ondan ve evden uzaklaşmamdı. Linda'yı bırakarak oturma odasına koştum. Kanepenin üstünde duran ceketimi kaptığım gibi sokak kapısına atıldım. Kapıyı açmaya çalışırken Linda yanıma geldi ve bana engel olmaya çalıştı.

— Mark, ne yapıyorsun? Çıldırdın mı? Nereye gideceksin?

— Bırak beni.. Gitmem gerek; beni anlamaya çalış!

— Hayır! Bu durumda bir yere gidemezsin... Linda böyle diyerek koltuğumdaki cekete yapıştı. Gereksiz tartışmalarla vaktimi yitirmek istemiyordum. Her saniyenin önemi vardı. 'Bağışla beni' diyerek Linda'ya kuvvetli bir tokat attım. Linda yediği tokatla sersemlemiş, ceketimi bırakmıştı. Ben de fırsattan yararlanarak kendimi sokağa attım. Yol boyunca koşarken Linda'ya attığım tokadı kendim yemiş gibi acı içindeydim. Yaptığımın doğru olduğuna inandıramıyordum kendimi bir türlü. Bir ara geri dönmek bile geçti içimden, ama sonra yüzüğün acımasız sözlerini düşündüm. Hayır, başka türlü davranamazdım...

Karşıdan bir taksinin geldiğini görünce yolun kenarına inip elimi salladım. Araba önümde yavaşladı ve durdu. Hemen binip sürücüye arabayı gelmiş olduğu yöne çevirmesini söyledim. Henüz ne yapacağıma, nereye gideceğime karar vermiş değildim.

Bu arada hesapsızca içmiş olduğum içki de etkisini göstermekte gecikmemişti; kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalıştım. Sarhoş olmanın sırası değildi şimdi. Yüzüğü de sarhoş etmenin bir yolunu bulabilseydim keşke, diye düşünüp acı acı güldüm. Ve işte o anda kafamdaki alkol bulutları arasından gerçeği görür gibi oldum. Yüzük içkiden etkilenmişti. Üzerimdeki denetimini geçici bile olsa yitirmesi başka türlü açıklanamazdı. Bu hesapça beklediğim fırsat ayağıma kadar gelmiş sayılırdı. Bilmeden yüzüğe karşı etkin bir silâh da bulmuş oluyordum böylece. Çevreme baktım, kentin kalabalık caddelerinden birinde idik. Sürücüye durmasını söyledim. Ardından borcumu ödeyip taksiden indim.

İndiğim yer kentin geniş alanlarından birine yakın bir yerdi. Kalabalık arasında kimseye çarpmamaya dikkat ederek alana doğru yürüdüm. Tasarladığım gibi az sonra alanın çevresinde görevli polislerden ikisi uzaktan gözüme ilişti. Yanlarına yaklaştım. Derdimi nasıl anlatacağımı düşünürken arkamdan iki kişi öne geçip polislerle konuşmaya başladılar. Ellerindeki fotoğraf makinelerinden gezgin olduklarını anlaşılıyordu. Kentin o kesimindeki eğlence yerlerini soruyorlardı galiba. Polislerden biri onlara gidecekleri yönü tanımlarken diğeri bana döndü.

— Bir şey mi soracaktınız?

— Evet.. şey, yani hayır. Onlarla beraberim.

Orada öylece kalakalmıştım. Karşımdaki polis bir süre bir şey söylememi bekledi, sonra ağzımdan başka söz çıkmıyacağını görünce uzaklaşmak üzere olan gezginleri göstererek,

— Arkadaşlarınıza yetişmek istiyorsanız, çabuk olmalısınız, dedi.

Teşekkür edip polislerin yanından ayrıldım ve iki gezgini izlemeye koyuldum. Yine yüzüğün oyununa gelmiştim. Demek ki içkiden yeterince etkilenmemişti, ya da umduğumdan çabuk toparlıyordu kendisini. Gezginlerden birine yaklaşıp omuzuna dokundum.

— Az önce polislerle konuşmanıza tanık oldum. Eğer isterseniz size belki bir yardımım dokunur. Buranın yerlisi olarak eğlence yerlerini az çok bilirim. Adım Mark Spencer.

Adam bana şöyle bir baktı sonra arkadaşına döndü.

— Ne dersin, George?

George dediği adam bembeyaz dişlerini göstererek elini uzattı.

— Yardımınıza seviniriz, tabii. Arkdaşım Budd ve ben bu kente yeni geldik, henüz çok az yeri görebildik. Duyduğumuza göre buralarda oturup eğlenebileceğimiz yerler çokmuş.

— Pavyonları falan kastediyorsanız sayıları gerçekten az sayılmaz, diye yanıtladım. Sonra kol saatime bir göz atıp ekledim.

— Ama saat daha akşamın sekizi bile olmamış. Biraz beklemek gerek oralara uğramak için.

Budd adındaki şişman ve kısa boylu olanı parmağı ile gözündeki gözlüğü düzelterek,

— Öyleyse şu barlardan birine girelim, dedi. Hem vakit geçirir hem de çene çalarız.

Az sonra hep birlikte yolumuza çıkan ilk bara girdik. Bu iki gezgine

katılmakla iyi etmiştim anlaşılan; beni tam istediğim yere götürüyorlardı. Yüzük ise durumdan kuşkulanmamışa benzerdi. Henüz davranışlarımı tüm olarak denetleyemediğine bakılırsa tepki yeteneği de daha önceki düzeyine erişememişti.
Boş masalardan birini seçip oturduk. George bana dönüp sordu:
— Söyle bakalım arkadaşım, ne içmemizi salık verirsin?
— Su..
Bir an duyduklarına inanamamış gibi ikisi birden şaşkın yüzüme baktılar; sonra da birlikte makaraları koyverdiler.
— Su ha... Haklısın, hem de yerden göğe kadar..
George gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerek, yanımıza yaklaşan garsona,
— Hepimize birer ateş suyu, deyince ben de dayanamayıp gülmeye başladım.. Yüzük çürük tahtaya basmıştı bu kez..
Viskilerimizi karşılıklı yudumlarken düşünüyordum; sarhoş olmak bir çıkar yol değildi aslında. Devekuşunun başını kuma soktuğu gibi ben de başımı içki şişesine sokarak bu sorunu çözümleyemezdim. Madem ki yüzük ayık olduğum zamanlar bana hiç bir şans tanımıyordu, öyleyse ben de sarhoş olduğum sürece bir şeyler yapıp ondan kurtulmalıydım. O kadar umarsız bir durumdaydım ki, bir ara bir bıçak bulup yüzüklü parmağımı kesip atmak bile geçti usumdan. Ama bu benim için herhalde başvurulacak en son çözüm yolu idi. Daha önce diğer yolları denemeliydim.
Dördüncü bardak viskiden sonra kafamı kurcalayan bir tasarıyı uygulamaya karar verdim. O sırada henüz ikinci bardağa yeni başlamış olan George bana bakıp başını salladı.
— Kuzum, senin bu kadar hızlı olduğunu bilseydik, gerçekten su ısmarlardık. Derdin ne ki, böyle ver yansın ediyorsun?
— Derdim mi?.. Belki inanmıyacaksınız ama bir yüzük..
— Yüzük mü dedin? Bırak şimdi şakayı!. Yoksa şövalye yüzükler burada nikâh yüzüğü yerine mi kullanılıyor, ha?..
— Neyse bırakalım şimdi bunu...
Kendilerinden hoşlandığım bu iki duygudaş gezginin başına benim yüzümden bir iş gelsin istemiyordum. Bir iki söyleşiden sonra bir yere telefon etme gerekçesiyle izin alıp yanlarından ayrıldım. Tezgâh başında iki tek daha atıp içtiğimiz içkilerin parasını ödedim ve garsona bir işim çıktığını, arkadaşlarımdan benim adıma özür dilemesini söyleyerek kendimi dışarı attım.
Yolda yürürken azıcık yalpalıyor olmalıydım; ama bunun bir dokuncası yoktu. Tasarladığım işi yapmama engel olacak kadar çok içmemiştim henüz.
Birkaç yüz metre ötede fazla kalabalık olmayan bir ara caddede aradığımı buldum. Önünde durduğum kuyumcu dükkânının sergiliğinde şöyle bir yazı okunuyordu: Dikkat, bu sergilikte otomatik hırsız alarmı kullanılmaktadır.
Sabahki kuyumcu dükkânını bulabilseydim benim için çok daha iyi olurdu, ama o an bunu başarabileceğimi sanmıyordum.
Yerde işe yarar bir kaldırım taşı falan aradımsa da göremedim. O zaman az ilerdeki bir çöp tenekesinin kapağını alıp olanca gücümle cama savurdum.

Kapak gürültü ile çarptı ve sergilikte insan başı büyüklüğünde bir delik açarak yana düştü. Daha yere değmeden alarm zilleri çalmaya başlamıştı bile. Polis merkezinde de durum aynı olmalıydı. Bomboş caddenin sessizliğini yırtan zil seslerine aldırmadan durup beklemeğe başladım. Karşı yapıların üst kat pencerelerinden bir iki kişi merakla dışarı bakıp olan bitenleri anlamağa çalıştılar. Onları görmüyormuş gibi yapıp cebimden sigaramı çıkardım. Dudaklarıma yerleştirdiğim sigaramı yakmak üzere çakmağımı ararken polis arabalarının ortalığı inlete inlete yaklaştıklarını duydum. Az sonra iki polis arabası karşımda durdu ve içlerinden ikişer polis fırlayıp yanıma koştular. Yanmamış sigaramı bir yana atarak polislere kısaca «bendim» dedim ve arabalardan birine doğru sendeledim. İkisi hemen kollarıma yapıştı; kendilerine teşekkür ettim, çünkü gerçekten yürümekte biraz güçlük çekiyordum. Beni polis arabasının arka koltuğuna yerleştirip aralarına aldılar. Direksiyon başındaki sürücü bize bakıp elindeki mikrofona bir şeyler söyledi. Bu sırada öbür arabayla gelmiş olan polislerden biri yanımıza yaklaştı.

— Çevrede başka kimse gözükmüyor, dedi. Ardından bana bakıp sordu:

— Yalnız mıydın?

Evet anlamında başımı salladım. Soruyu soran polis bu kez sürücüye döndü ve,

— Burada kalıp bekleriz biz, dedi. Siz onu merkeze götürün.

Direksiyondaki, olur gibilerden başını sallayıp telsizle merkeze dönmek üzere yola çıkıldığını bildirdi ve ardından bağlantıyı kesip arabayı çalıştırdı. Yanımdaki polislere baktım, her ikisi de kuşkulu gözlerle beni süzüyorlardı. Bir tanesi suratını buruşturarak,

— Acaba sarhoş numarası mı yapıyor dersin, diye ötekine sordu.

— Pek sanmam. Ama numara yapsa bile bunun ona bir yararı olmaz artık. İşin aslını birazdan öğrenirler.

Başımı geriye yaslayıp mırıldandım:

— Keşke..

Araba polis merkezinin avlusuna girip park ettiğinde saatime baktım, on olmuştu. Polislerin dürtüklemesiyle istemeye istemeye oturduğum yerden kalkıp arabadan çıktım. İki adım attım, düşecek gibi oldum. Neyseki, polislerden biri tam zamanında yetişip koluma girdi. Hep birlikte yapıdan içeri girdik ve bir koridor boyunca yürümeye başladık. Birkaç kapı geçtikten sonra beni sol yandaki bir odaya soktular. Masa başında telefonla konuşmakta olan bir adam biz girince başını kaldırıp baktı ve son bir iki sözcükle görüşmesini bitirip telefonu kapattı. Yanımdaki polislere dönüp sordu:

— Evet?

— Biraz önce camı kırılmış bir kuyumcu dükkânının önünde bulduk. İşi kendisinin yaptığını söylüyor.

— Peki. Üstünü boşaltın bakalım.

Polislerin biri tüm ceplerimi, ötemi berimi arayıp bulduklarını masanın üzerine yerleştirmeye başladı. Sıra parmağımdaki yüzüğe gelince bir iki denedi, zorladı ve tabiî çıkaramadı. Onun uğraşmasını gören masadaki adam elini salladı.

— Çıkmıyorsa kalsın. Başka bir şey var mı üzerinde?

Polis omuzunu silkip ona döndü:

— Hepsi bu kadar.
Beriki masanın üstüne dizilmiş açkı, sigara paketi, cüzdan gibi ufak tefek eşyalarımı karıştırdı ve arasından kimlik kartımı bulup açtı baktı.
— Adın?
— Mark Spencer.
— Burada iş adamı olduğun yazılı. Doğru mu bu?
— Evet. 35. sokakta bir bürom var.
— Pekâlâ.
Adam düşünceli bir biçimde burnunu kaşıdı sonra masanın çekmecesinden büyükçe bir zarf çıkartıp eşyalarımı içine yerleştirdi. Zarfı bir kenara koyduktan sonra masanın üstündeki interkom aygıtını çalıştıran düğmelere bastı.
— Peter.. Sorgu odası hazır mı?
Aygıttan olumlu bir karşılık alınca ekledi:
— Tamam, birazdan geliyoruz.
Aygıtı kapatıp gözlerini bana dikti.
— Sabıka kaydın var mı? Daha önce bir suç işleyip hüküm giymiş miydin?
Başımı sallayıp «hayır» dedim.
— Şimdi anlarız.
Böyle deyip ortaya bir stampa ile beyaz boş bir kart çıkarttı.
Polislerden biri elimi tutup sol baş parmağımı önce stampaya sonra da kartın üzerine bastırdı. Masadaki adam kartın altına adımı yazıp polislere uzattı.
— Bunu arşiv odasındaki programcılara verin. Bilgisayardan bir sonuç alır almaz bana iletsinler. Sizler de raporunuzu verdikten sonra işinizin başına dönebilirsiniz.
Polisler çıkarkan o da masadan kalktı ve eşyalarımın bulunduğu zarfı alıp yanıma geldi.
— Gidelim, deyip kolumdan tuttu.
Koridora çıktık; bir asansörle üst kata ulaşıp odalardan birine girdik. İçerde iki adam bizi bekliyordu. Sağda solda türlü aygıtlar gözüme çarptı. Odanın orta yerinde bir koltuk duruyordu. Beni koltuğa götürüp bıraktılar. Benimle gelen adam diğer ikisine dönüp konuştu:
— Yalan saptama aygıtını kullanmamıza gerek yok. Çok miktarda içki içmişe benzer; bu durumda aygıttan alacağımız sonuçlara güvenemeyiz. Eski yolları uygulamamız gerekecek.
Elindeki zarfı gösterdi.
— Bizim çocuklar az önce soyulmak istenen bir kuyumcu dükkânı önünde yakalamışlar kendisini.. Ama üzerinden bir şey çıkmadı. Olay üzerine bildiklerini öğrenmemiz gerekiyor.
O sırada interkom aygıtının sesi duyuldu.
— Ben bakarım. Siz ikiniz ses kayıt aygıtını ve ışıkları hazırlayın.
O interkomun başına giderken diğerleri de kendilerine verilen görevi yapmak üzere harekete geçtiler.
— Ben Douglas, sizi dinliyorum.
İnterkomdan bir kadın sesi yükseldi:
— Göndermiş olduğunuz bilgilerin bilgisayarda kaydı yok, efendim.
— Peki, teşekkür ederim.
Kendini Douglas diye tanıtan adam bağlantıyı kesip bu kez kendisi bir yeri aramak üzere interkomu çalıştırdı.

— Nöbetçi âmirliği mi? Ben, Douglas. Şu soygun işi ile ilgili olarak kuyumcuya haber iletildi mi?
— Telefon edildi, efendim. Ayrıca verilen adrese bir araba da gönderdik; kendisini ve bir yardımcısını alıp inceleme yapmak üzere olay yerine götürecekler.
— Oldu. İnceleme bitince bana durumu bildirin.
Aygıtı kapattı ve cebinden bir sigara paketi çıkarıp diğer iki adama gözucu ile baktı. Onların hafifçe baş eğdiklerini görünce ağzına bir sigara yerleştirip yanıma yaklaştı. Elindeki sigara paketini uzattı.
— Sigara?
Acemice uzanıp bir tane çektim.
Önce benimkini sonra da kendi sigarasını yaktı.
— Şu andan itibaren söyleyeceğin her söz senin aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Sorulara karşılık verip vermemek senin bileceğin iş. İstersen bir avukat çağırabiliriz, ne dersin?
Benim hayır anlamında başımı salladığımı görünce aygıtları gösterip ekledi:
— Başını sallaman yetmez. Evet ya da hayır demelisin.
— Hayır, dedim.
Önümde bir iki tur atıp, durdu. Sigarasını tuttuğu elinin küçük parmağı ile burnunu kaşıdı ve bana döndü.
— Şimdi anlat bakalım, kuyumcu dükkânının önünde ne işin vardı?
Sigaramdan bir soluk alıp Douglas denilen adama baktım. Beklediğim an gelip çatmıştı. Biraz da sarhoş olmanın verdiği kayıtsızlıkla sırıttım. Douglas bunu yanlış yorumlamış olacak ki beni omuzumdan tutup hafifçe sarstı.
— Sorumu anladın sanırım. Anlamadınsa baştan başlayalım. Kuyumcu dükkânının sergilik camını kim kırdı?
— Ben kırdım, diye yanıtladım.
— Yanında başka kimse var mıydı?
— Hayır.
— Peki neden kırdığını bize söyleyebilecek misin?
— Sergilikte gördüğüm bir şeyi almak için.
— Neymiş o?
Parmağımdaki yüzüğü göstererek omuzumu silktim.
— Çok hoşuma gitmişti. Üstelik bana yakışıyor, siz de aynı düşüncede değil misiniz?
Douglas durdu ve diğer iki adama baktı. Sonra yeniden bana döndü.
— Yani parmağındaki yüzüğü kuyumcu dükkânından aldığını mı söylemek istiyorsun?
Güldüm.
— Yok canım, aldığımı değil, çaldığımı söylemek istiyorum. Bir polis olarak sizin aradaki ayrımı daha iyi bilmeniz gerekmez mi?
Bana kötü kötü baktığını görünce sustum. Bir polisle alay etmenin ona karşı koymaktan da daha ağır bir suç olduğunu bir an için unutmuştum. Douglas'ın bir el sallamasıyla birden karşımda bembeyaz kuvvetli bir ışık parladı. Kolumu kaldırıp gözlerimi korumaya çalıştım. Şimdi odada bu ışıktan başka bir şey göremiyordum. Douglas'ın sesini işittim yeniden,
— Oyunu burda keselim artık. Bize her şeyi açık açık itiraf etmelisin. Bu işi tasarlarken kaç kişiydiniz? Diğerleri kimler ve şimdi nerede bulunuyorlar? Çaldığınız mallar ne oldu?

Başımı iki yana salladım.
— Söyleyecek başka bir şeyim yok. Ben tek başıma bu yüzüğü çaldım sadece..
Saatlerce sürdüğünü sandığım sorgu sırasında ağzımdan başka söz çıkmadı. Çıkması da olanaksızdı, çünkü bir müddet sonra sorguya çekildiğim koltuk üzerinde sızıp kalmıştım.
Ertesi gün ranza gibi bir yerde kendime gelip de gözlerimi açınca şaşkın şaşkın çevreme bakındım. Dört duvar arasındaydım. Ceketim ranzanın kenarına asılmıştı. Ceplerini yokladım, boştu. Tavana gömülü floresan lambanın ışığı altında vakti öğrenmek için sol bileğime baktım, saatim yerinde yoktu. Aynı anda parmağımdaki yüzüğü gördüm ve geceki olaylar, sorguya çekilişim yavaş yavaş belleğimde canlanmağa başladı. Yüzükten hâlâ kurtulamamış olduğumu görünce hırsla ayağa kalktım; o kadar içkiden sonra hiç olmazsa başımın dönmesini bekliyordum. Ama hiç de öyle olmadı. Ceketi sırtıma geçirip ranzanın karşısında duran kapıya doğru yürüdüm. Kapı görünüşe bakılırsa sıkı sıkıya kapalıydı. Yine de üstündeki kola uzanıp kendime doğru çekmeyi denedim. Kapı açılacakmış gibi oldu ve ardından bir çıt sesi geldi kulağıma. Yeniden abandım, bu kez yerinden hiç mi hiç kımıldamadı. Açmaya çalışırken, temelli kilitledim diye düşünürken arkamda bir kadın sesinin,
— 51 numara, bir dakika bekleyin, hücrenize birisini yolluyoruz, dediğini işittim. Şaşkı içinde sesin geldiği yöne döndüm. Odada tabi kimse gözükmüyordu. Gözüm tavanda bir noktaya takıldı; yanılmıyorsam ses orada gizli bir hoparlörden gelmişti. Bu uyarının kapıyı kurcalamamla bir ilgisi olduğunu anladım. Kapının üstünde o ana kadar dikkatimi çekmemiş olan numarayı okudum: 51.. Demek ki beni tutuklu olarak bu hücreye tıkmışlardı. Yüzük de hâlâ parmağımda olduğuna göre akşamki tasarım pek bir işe yaramamıştı. 'Beklemeliyim', dedim kendi kendime, 'Belki daha her şey bitmedi.'
Ranzaya oturdum ve sözü edilen kişinin gelmesini beklemeye başladım. Az sonra kapı sessizce açıldı ve aralıkta uzun boylu gardiyan giysili biri belirdi. Kapının eşiğinde durup bana baktı.
— Seni istiyorlar.
Yerimden kalkıp dışarı çıktım. Sağda solda başka hücrelerin kapıları gözüme çarptı. Gardiyan arkamdan kapıyı kapattı ve bana içinde bulunduğumuz koridor boyunca yürümemi işaret etti. Ben önde o arkada yürümeye başladık; tuvalet olduğu anlaşılan açık bir kapı önünde beni durdurdu.
— Kendine bir çeki düzen vermek istiyorsan, işini görebilirsin. Yalnız elini çabuk tut, bizi bekliyorlar.
İçeri girip gözgü önünde suratımı inceledim. Göz kapaklarımın altı şişmiş, gözlerim kan çanağına dönmüştü. Saçımınsa karmakarışık bir görünüşü vardı. Musluktan akan sıcak su ve kenarda bulduğum toz sabunla elimi yüzümü yıkadım. Elimle saçlarımı az çok düzelttikten sonra kurutma aygıtının düğmesine basıp üfürülen sıcak ve kuru hava akımı altında kurulandım.
Dışarda beni bekleyen gardiyanın yanına geldiğimde berikinin kol saatine baktığını gördüm.
— Saat kaç?
— Dokuzu on geçiyor. Hadi, daha fazla sallanmayalım.
Koridorun sonunda bir demir parmaklık önüne gelince yeniden durduk.

Öte yönden bir başka gardiyan yaklaştı ve demir parmaklığın kapısını açıp bize yol verdi. İlerde görünen merdivenlere doğru yürüdük ve basamakları tırmanmaya başladık. Bir üst kata ulaştığımızda sağa sola baktım ve geçen akşam beni getirdikleri polis merkezinde olduğumuzu anladım. Belki de beni yeniden sorguya çekmek için çağırtmışlardı. Gardiyanla birlikte bir kapının önüne gelip durduk. Dikkat edince burasının polislerin beni ilk getirdiği yer olduğunu gördüm. Nitekim içeri girdiğimizde Douglas denilen adam yine masası başında idi. Benimle gelmiş olan gardiyana çıkmasını işaret etti. Gardiyan kapıdan çıkarken dönüp baktım, ve o anda kapının yanındaki kanapede oturan Linda'yı gördüm. Yanında kırk elli yaşında bir adam oturuyordu, iyi giyinmişti. Linda 'Mark', diye seslenerek ayağa kalkmak üzere davrandı. Aynı anda Douglas denilen adamın sesi buna engel oldu.

— Oturun, bayan. Biraz bekleyin. Dediklerime uyarsanız bu işi en kısa zamanda bitirebiliriz.

Linda'ya bakıp kalmıştım. Kafamın içi karmakarışıktı. Onu burada bulmayı hiç beklemiyordum. Douglas'ın adımı söylediğini işitince ona döndüm.

— Mark Spencer... Hali vakti yerinde bir iş adamı.. Daha önce yasalara hemen hemen hiç karşı gelmemiş, — böyle derken gözucu ile Linda'ya baktığını sezdim —vergisini düzenli olarak ödeyen bir yurttaşımız. Önümdeki belgeler böyle söylüyor. Diğer yandan dün akşam aynı Mark Spencer'in yarattığı olay bunlarla hiç bağdaşmayacak bir durum ortaya seriyor. Ne dersiniz, bay.. Spencer?

— Ne demek istediğinizi anlamadım. Eğer dün akşamdan söz etmek istiyorsanız, ne yaptığımı bilmiyecek kadar sarhoştum. Bunu kabul ediyorum. Bir daha böyle bir duruma düşmemek için elimden geleni yapacağıma da güvenebilirsiniz.

Bir an durakladım ve ardından alçak sesle ekledim:

— Umarım bu arada kötü bir suç işlememişimdir.

Ağzımdan bu sözler çıkar çıkmaz her şeyin bittiğini anladım. Yüzükle aramdaki amansız savaşta bu kez de yenik düşmüştüm.

Douglas eliyle Linda'nın yanında oturan adamı gösterdi.

— Bu bayın dükkânındaki sergilik camını ne maksatla kırdığınızı belki şimdi bize söyleyebilirsiniz. Sizi dinliyorum..

— Beni bağışlayın, ama bu konuda hiç bir şey anımsamıyorum.

Douglas o ana kadar ağzını açmamış olan adama döndü ve,

— Bir dakika gelir misiniz?, diyerek onu yanıma çağırdı.

Adam yavaşça yerinden kalkıp yaklaştı. Masanın önüne gelip durdu.

— Şöyle bir dikkatlice bakın, acaba daha önceden görmüşlüğünüz var mı?

Karşılıklı birbirimizi süzdük. Adam Douglas'a dönüp başını salladı.

— Hayır. Kendisini ilk kez görüyorum.

— Peki. Yalnız bir de sol elindeki yüzüğe bakın. Dün gece sorgu sırasında onu dükkânınızdan çalmış olduğunu söylüyordu.

Adam sol elimden tutup parmağımdaki yüzüğe kısaca bir baktı. Sonra elimi bıraktı ve yeniden başını salladı.

— Hayır.. Size söylemiştim. Dükkânda eksik bir mal çıkmadı. Kırılan cam dışında bir dokuncamız yok.

— Ücreti ödenecektir. Öyle değil mi, bay Spencer?

— Tabii.. Olanlardan dolayı üzgünüm..

İkisinin de yüzüne bakıp söylemiştim bunu. Yanımda duran adam Douglas'a döndü.
— Bana sorarsanız bu işi burada kapatalım, derim. Siz polis olarak gerekeni yaptınız, bu nedenle size teşekkür borçluyum. Bu bayın bilmeyerek ya da istemeyerek camı kırmış olduğuna inanmamak için ortada bir gerekçe kalmıyor sanırım.
Douglas yerinden kalktı; el sıkıştılar.
— Nasıl isterseniz. Biz yine de soruşturmayı sürdürmek zorundayız. Ama bundan sonra sizi fazla yormayacağımızı umarım. İyi günler.
Adam ayrıldıktan sonra Douglas yerine oturdu ve bana da bir iskemleyi gösterdi. Teşekkür edip iskemleye yerleştim. Douglas eline bir kalem alıp yavaşça burnunun üzerinde gezdirdi.
— Bir bakıma şanslı sayılırsınız, bay Spencer, bu durumda sizi kefilli olarak özgür bırakabileceğimi sanıyorum. Tabii soruşturma sonuçlanana dek il sınırları dışına çıkmanıza izin yok.. Bayan, eğer sizin de söyleyeceğiniz bir şey yoksa, şu kâğıtları imzalamanızı rica edeyim.
Linda yerinden kalkıp masaya geldi ve gösterilen yerleri imzaladı. Bu arada ben de kalkıp yanına gittim. Douglas, Linda'nın imzaladığı kâğıtlara bakıp eliyle düzeltti ve sonra masanın çekmecesinden içi dolu bir zarf çıkarttı.
— İşte, bunlar da eşyalarınız ve kimliğiniz. Soruşturma sonuna dek başınızı derde sokmamaya bakın.
Zarfı alıp teşekkür ettim. Linda ile birlikte odadan çıktık ve dış kapıya doğru yürümeye başladık. Linda hiç konuşmuyordu. Benim kendisine bir şeyler söylememi, olanları anlatmamı bekliyordu anlaşılan. Zavallı Linda, onu bu durumlara soktuğumu gördükçe yüzüğe olan kinim bir kat daha artıyordu. Bana yüzüğe karşı koyma gücünü veren tek neden onun varlığıydı, sanıyorum.
Caddeye çıktığımız zaman sabahın erken bir saati olmasına karşın ortalığın kararmış olduğunu gördüm. Gökyüzü kapkara yağmur bulutları ile kaplıydı. Az ilerde kaldırım sonundaki bir taksi durağında üç beş otomobil sıra beklemekteydi. Linda ile birlikte en öndeki arabaya yürüdük. Arka kapıyı açıp Linda'nın binmesine yardım ettim. Eğilip sürücüye evin adresini verdim, sonra Linda'ya döndüm ve elini avuçlarım arasına alarak yüzüne baktım. Kaygılı gözlerini bana dikip sordu:
— Mark, eve birlikte gidiyoruz, sanmıştım. Ne yapmak niyetindesin?
— Kusura bakma şekerim, ivedilikle görülmesi gereken bir işim var.
— Ben de seninle geleyim. Ne olur, Mark?. Korkuyorum.. Neden bilmem ama, içimde büyük bir korku var. Yanımdan ayrılmanı istemiyorum...
— Merak etme, yakında yine senin yanında olacağım. O zaman korkacak hiç bir şey kalmayacak. Bana güvenmelisin.
Elini yanağıma götürüp gülümsedim.
— Şimdi dediğimi yap! Eve git ve ben dönene dek her zamanki işlerinle oyalanmağa çalış. Çok sürmez yine eskisi gibi birlikte oluruz, söz veriyorum.
Sürücüye yola çıkmasını işaret edip kapıyı kapattım. Taksi uzaklaşırken Linda'nın arka camdan bana baktığını gördüm. Onun bu şekilde benden ayrılması içimde tanımı olanaksız duygular uyandırmıştı. Eğer yüzük davranışlarımı denetlemiyor olsaydı, o an olmadık çılgınlıklar yapabilirdim.

Sıradaki diğer taksi önüme gelip durdu. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi içerde arka koltukta buldum. Direksiyon başındaki adama gideceğim yeri söylediğim zaman yüzüme şaşkın şaşkın baktı.

— Orası buradan 30 - 40 kilometre çeker, bayım. Hem bu havada dönüşte yolcu da bulamam.

— Dönüş ücretini de ben öderim; sen arabayı sürmene bak!

Sürücü omuzunu silkerek otomobili çalıştırdı ve yola koyulduk. Vermiş olduğum adres kent dolaylarında bir yerdi. Belleğimde bu adresle ilgili hiç bir şey yoktu; bir anlam verememiştim bu işe.. Linda benden ayrılırken 'korkuyorum' demişti. Şimdi onu daha iyi anlıyordum. Günlük yaşamımı sürdürürken yüzükten korkmakla birlikte yine de ona sövecek, kızacak kadar saymaca bir güvenlik içinde bulmuştum kendimi. Şimdi ise durum öyle değildi. Bilinmeyenin karşısında içinde bulunduğum düşkü her zamankinden daha fazla belirginleşmişti. Yılgı içindeydim. Anlığımda yüzükle bir bağlantı kurup sorularıma karşılık alabilmek için boş yere uğraştım durdum...

Araba artık kentin dar ve kalabalık caddelerini geride bırakmış, bir anayolda ilerliyordu. Az sonra anayoldan ayrılıp fazla işlek olmayan bir yola saptık; burada kenti çepeçevre saran engebeli arazi kendini iyice belli ediyordu. Çam ağaçlarının çevrelediği dönemeçli yolda bir süre ilerledikten sonra bir tren geçidini geçip yerleşme merkezi olduğunu sandığım bir yere yaklaştık. Ama verdiğim adres burası değildi ve nitekim hiç durmadan yolumuza devam ettik. Birden geçtiğimiz yerin bana hiç de yabancı olmadığını anladım. İki gün önce trenle gelmiştim buraya, yüzüğü bulduğum gün..

— Benzincide dur..

Araba yol kenarındaki cebe girdi ve yanyana sıralanmış iki tankın önünde durdu. Sürücüye borcumu ödeyip arabadan indim. Ortalıkta kimsecikler gözükmüyordu. Yola çıkıp geldiğimiz yönde uzaklaşana dek taksiyi izledim; sonra benzinci kulübesine doğru yürüdüm. Kapıda bir yazı asılıydı: 'Salı günleri kapalı'. Geri dönüp caddeye çıktım. Uzaktan bir gök gürültüsü geldi kulağıma. Başımı kaldırıp baktım. Yağmur başlamak üzereydi. Hızlı adımlarla yürüyüp yolun sağındaki patikaya saptım. Ortalık akşam vakti gibi iyice kararmıştı. Yolun her iki yanındaki ağaçlar ve çalılar büsbütün karanlığa bürünmüş gibiydiler. Bir süre yürüdükten sonra durdum ve çevreme bakındım. Gök gürültüleri gittikçe yakından gelmeye başlamıştı. Patikadan ayrılıp sol yandaki sık ağaçlar ve çalılar arasına girdim. Çalılar yürümeme engel oluyor, çorabıma pantolonuma takılıyordu. Zaman zaman iki elimle onları kenara itip kendime yol açmak zorunda kalıyordum. Bastığım yeri doğru dürüst göremiyordum bile. Birden irkildim. Ayağım yumuşak bir şeyin üstüne gelmişti. Bir adım geri atıp eğildim. Çalılar arasında bir karaltı gözüme ilişti. Üstüne bastığım şey bir kolu andırıyordu. Tutup biraz kaldırdım: gerçekten çıplak bir insan koluydu. Gövdenin geri kalan kısmı çalılar arasında olduğu için iyi seçilmiyordu. El yordamıyla yerde yatan bedeni bulup çalılar arasından çekip çıkardım. O anda ortalık bembeyaz bir ışıkla aydınlandı. Sanki dev bir flaş parlamış benim ve ellerim arasında tuttuğum o şeyin fotoğrafı çekilmişti. Şey diyorum, çünkü karşımdaki beden, yetişkin bir insan vücuduna benzemekle birlikte başı bildiğimiz bir insan başı değildi.

(Devam edecek)

cehennemin köpekleri

Sönmez GÜVEN

Başlangıç

Yol ıssızdı ve tepenin eteklerinde en yoğun yöresini bulan kentin ışıkları sabahın bu çok erken saatlerinde ışıl ışıl yanıyorlardı. Yalnızdı. Tek tük evleri ve ağaçları aydınlatan sokak lambalarının altında gölgesi önce öne doğru uzuyor, sonra yine kısalarak bir an için ayaklarının altında kayboluyor, bu kez arkasında büyüyordu. Bütün gece boyunca aralıklarla hafif hafif çiseleyen yağmur yeni dinmişti. Asfalt ve toprak ıslaktı. Asfaltın altı boyunca uzanan kurutucular o gece nedense çalıştırılmamışlardı.

Çok ender olarak bir araba geçip gidiyordu. Yerdeki ince su yüzeyi, arabanın hava yastığı altında sıkıştıktan sonra arkasından havalanıyor ve adamın yüzüne hafif bir serpintiyle çarpıyordu. Bulutlar şurada burada parçalanmışlardı. Yıldızlar aradan gözüküyordu. Rüzgâr az ve serindi. Adam, yüz metre kadar ilerisinde ışıklı dükkânı görünce gülümsedi.

Uzunca bir boyu vardı. Mekanik adımlarla ilerliyor ve kollarını, aralığı hiç bozmadan, sallıyordu. Yürüyüşünü hızlandırdı. Biraz daha yaklaşınca duraladı ve içeri baktı. Dükkânın sahibi yalnızdı. Gülümsedi. Yüzü kansızlıktan bembeyaz kesilmiş gibiydi. Belki de sokak lambalarının ışığı öyle gösteriyordu. Ağır ağır ilâç ve kimyasal nesneler satılan dükkâna yürüdü.

Kapıyı hızla açarak içeri girdiğinde eczacının yüzü önünden doğruldu ve ona baktı. Bakmasıyla birlikte de şaşkın bir anlatım aldı. Bu şaşkınlık yerini kızgınlığa bırakmakta gecikmedi.

— Sabahın bu saatinde sokaklarda ne işin var?.. İnsanılların gün ışıyana dek sokağa çıkmamaları gerektiğini bilmiyor musun?..

Yanıtlamadı. Gülümsemeye devam ediyordu. Bu bir alışkanlıktı. İnsanlar, onların görevlerini yaparken kesintisiz gülümsemelerini isterlerdi. O da bir insan yüzü gördüğü için elinde olmadan gülümsemeye başlamıştı.

Eczacı kızgınlıkla yerinden doğruldu. Tezgâhın arkasından dolaşarak yanına geldi. Dikkatle yüzüne baktı.

— Özel izin kâğıdın mı var, yoksa... Seni ivedi bir durum için mi yolladılar?...

Başını hafifçe döndürerek adamın yüzüne baktı. Şişmancaydı. Bütün gece nöbetçi eczacı olarak burada oturup beklediğinden gözleri kızarmıştı.

Eczaneler devlete bağlı olduğundan insanıl kullanılmamıştı.

— Hayır, diye yanıtladı kısaca...

Eczacının sabrı taşmıştı. Uykusuz gecenin verdiği kızgınlıkla

— Peki, nasıl gelebildin buraya, diye bağırdı.

Hâlâ gülümseyerek kimyasal bir ad söyledi. Onu istiyordu. Eczacı şaşaladı. Bu insanılın beyninde mutlaka bir yanlışlık vardı. Telefona doğru

uzandı. O sırada insanıl onu elinin tersiyle iterek duvara yasladı ve diğer eliyle de telefonu parçaladı. Eczacının gözlerini bu kez korku bürümüştü. İnsanıl, donuk yüzüyle tezgâhın arkasına yürüdü ve şişeleri karıştırmaya başladı. Aradığını bulmuştu. Döndü ve dükkândan dışarı kaçan adamın yol boyunca koşan gölgesini gördü. Gülümseyerek ardından fırladı. Adam, ağırca vücudunu güçlükle taşıyarak koşuyordu. On adımda onu yakaladı. Tek eliyle ensesini kavradı ve sıktı. Adam çığlık bile atamadan yere düştü.

O güne dek insanlara nasıl hizmet ettiğini düşünerek yine gülümsedi. General, elindeki telsiz alıcısını hırsla masaya fırlattıktan sonra kendi kendine söylendi:

— Allâh kahretsin... Yanıt vermiyorlar... Koskoca evren bir mezardan daha sessiz oluverdi üç gün içinde...

Kente egemen kumandanlık yapısının üst katındaki odasında yalnız değildi. Elinde kalan yüksek rütbeli son birkaç subayı da, doğal olarak kenar mahallelerdeki çarpışmayı yönetiyor olmaları gerektiği halde, onunla birlikteydiler. Yaşlı değildi hiç birisi. Çünkü yaşlılar, savaşın bu son ve en korkunç anlarına dek dayanamamış, açlık ile yakın savaş yönetiminin zorlukları karşısında kırılmışlardı. Şimdi, savaşın gidişi son birkaç generalin elindeydi.

Tam yirmi gündür güneş doğmamıştı kentin üzerine. Artık en iç mahallelere kadar sarkmaya başlayan savaşın dumanları havaya kara bir örümcek gibi çökmüştü. Gecenin karanlığı yerini bir loşluğa terk ediyor ve sonra yine bastırıyordu; yanan yapıların kızıl rengi bütün evreni kaplamıştı. Rüzgâr yanık kokularını insanın yüzüne acımasız çarpıyordu.

Halk, savaşın kent sınırlarına dayanmasıyla birlikte içerilere göç etmeye başlamıştı. Güvenlik kuvvetlerinin ortalığı düzende tutmaktaki bütün çabaları sonuçsuz kalmış ve insanlar yaşayabilmek için birbirleriyle savaşmaya başlamışlardı. Diğer kentlerle olan haberleşme bağlantıları kesileli bir ay, kendi radyo ve televizyonu susalı ise onbeş gün kadar oluyordu. Düşmanın havaya saldığı öldürücü gazlar ancak elde kalan son etki gidericilerle önlenebilmişti. Yiyecek gittikçe tükeniyor ve halktan alınarak ordu birlikleri için kullanılıyordu.

İnsanılların ilk isyanları başladığında kuzey kutbu araştırma laboratuvarlarında görevliydi. Belki de hâlâ yaşıyor olmasını buna borçluydu. Çünkü sayı ve akıl yönünden gittikçe gelişen insanıllar, kesin ve önceden iyi hazırlanmış bir planla daha ilk darbede dünyanın savunma araçlarını yüzde yetmiş oranında yok etmişlerdi. Yine dünya nüfusunun kentlerde oturanların yüzde elliși anî bastıran zehirli gazlarla öldürülmüştü. Elde kalan birlikler derhal toparlanıp karşı saldırıda bulunmak istemişlerse de, başarısız olmuşlardı. Çünkü anahtar durumundaki yüksek rütbeli subayların arasına bir çok insanılın yıllarca önce yerleştirildikleri ve darbe anında silâhlı birlikleri felce uğratacak emirler verebilecekleri bilinmiyordu. İnsanıllar bu çaşıtları hazırlarken o kadar ileri bir teknik kullanmışlardı ki, gerçek deriyle onlarınkini ayırd etmek ancak çok yakından incelemekle olanaklı oluyordu. Baskın tam anlamıyla mükemmel hazırlanmıştı.

General, elindeki askerlerle, çarpışa çarpışa güneye inmiş ve sonunda bu kentde sıkıştırılmıştı. O zamanlar daha birçok bölgede savaş olduğu haberleri geliyordu, ama bunlar teker teker sustular. General, askerleri ve bir bölük halk, ard arda saldıran insanıllar karşısında yalnız kalmışlardı.

Dış Dünyalar'dan yardım daha savaşın ilk günlerinde istenmişti. Ama hiç bir tepki gelmedi. Sanki bütün Birlik susmuştu. Sadece Vega yerleşimlerinden cesur olmalarını söyleyen tek bir yanıt verilmişti, o kadar. General, son üç keşif uçağının televizyonlarını açtı. Uçaklar savaş bölgesi üzerinde uçarak ona durumu göstermeye çalışıyorlardı. Ancak, bu uçakların uçuşunun tam kontrol edilememesi yüzünden, görüntü yakın çekim durumunda kalıyor ve genel bir özet olmaktan uzaklaşıyordu. Generalin ekranda gördüğü şey iki taraf askerlerinin boğazlaşmalarından başka bir şey değildi.

En korkuncu da bu idi.

Kenti savunan askerlerin karşısına yabansı yaratıklardan oluşmuş bir ordu çıkmıştı. İnsan biçiminde olanlar, silâh darbelerinin altında vücutlarından parçalar koptuğu halde yine yürüyorlar ve başı kopmuş bir gölgenin başka bir vücudu boğazlamaya çalıştığı sık sık görülüyordu. Çünkü, artık kendi kendilerini yapmaya başlayan bu insanılların sinir merkezlerini vücudun neresine koyacakları belli olmuyordu. Karşılarına çıkan yaratığın üzerine gelişi güzel ateş etmek zorunda idiler. Öldürücü noktayı bulana dek yaratığı durdurmak olanaksızdı, çünkü acı duymuyordu. Sadece adları insanıldı bunların. Gerçi barış günlerinde kendileri öyle idiler ama, ellerine aşırı olanakların geçmesi sonunda üremelerini yeni fabrikalarla arttırmışlar ve kuştan köpeğe dek bütün hayvanları taklit ederek insanların arasına sızmışlardı.

General, kumandanlık yapısındaki subaylarından birini çağırarak kent kanalizasyon ağına yerleştirilen bombaların patlatılma emrini verdi. Subayın gözleri korkuyla büyüdü. Çünkü bu hareket bütün kentin artık bir daha kullanılamayacak biçimde yok edilmesi demekti. Kanalizasyonların havaya uçurulmaları ile bütün caddeler çökecek, çoğu mahalleleri mikroplu sular basacak ve büyük yapılar toprağa kaymaya başlayacaklardı. Ancak, gerçek hepsinden daha korkunçtu. Çünkü artık nasıl olsa böyle kentlerde oturacak bir insanlık kalmamıştı. Dünyanın sadece burasında son bir avuç kişinin bulunması ve bunların da ölümlerinin başlarındaki general tarafından bile kabullenmiş olması düşünceye sığmıyordu.

Subay, iner-çıkar işlemediğinden basamakları üçer dörder atlayarak yapıdan dışarı çıktı. Sokak ıssızdı, kumandanlık yapısı ve çevresindekiler boşaltılmış, ordu tarafından kordon altına alınmıştı.

Savaş bütün şiddetiyle kanalizasyonlarda da devam ediyordu. İnsanıllar, yapma lağım fareleri kullanarak ilerlemeye çalışmışlar, ama, askeri birliklerin karşı koymalarıyla daha kuvvetli ana savaşçılarını yollamışlardı. Kanalizasyon boruları da, iç bölgelere uzanan birer yol sayıldıklarından, korunmaları caddeler kadar önemliydi. Subay, ateşleme düğmesinin bulunduğu yere vardığında, o anda yer altında savaşmakta olan on binlerce insanı düşündü. Onları patlamadan önce dışarı çıkarmak, insanıllara içeri sarkmakta bir şans tanıyacağından feda edilmeleri gerekiyordu. Subay düğmeye bastı.

Kentin her yanında kulakları sağır edici bir patlama oldu. Bütün ana yollar ortalarından yarılarak üzerlerindekilerle birlikte havaya uçtular; asfalt ve beton parçaları yüzlerce kilometrekare büyüklüğünde bir alana yayıldı. Hemen arkasından ilk sular sokaklara dağılmaya başladı..

General, patlamayı duyunca koltuğa yığıldı, kaldı. Son kozunu oynuyordu. Gerçekte yenilgiyi kabullendiğini, ama kendi kendini kandırmaya çalıştığını düşündü. Akşamın çökmesiyle birlikte yangınlar daha bir kızıllaşmış ve pencereden yüzüne vurmaya başlamışlardı.

Adam soluk soluğaydı. Patlamayı bütün diğerleri gibi o da duymuştu. Bunun anlamını biliyordu. Bu, sonun başlangıcı demekti. Omuzundaki yara için için yanıyordu. Kendi dikkatsizliği yüzünden olmuştu bu. Sokakta aniden karşısına çıkan insanıla hemen ateş edememiş, onun tabancasına hedef olmuştu. Ama kendini son anda yere attığından ufak bir sıyrıkla kurtulabilmişti. İnsanılın ona daha çok dikkat etmeyerek gitmesi de bir şanstı.

Bütün bu olanların suçunu yine kendilerinde buluyordu, dış dünyalarda böyle olmamıştı. Onlar, insanılların kullanılış alanlarını sınırlayacak kadar akıllılık göstermişlerdi. Ama dünyada bunun tam aksi olmuştu. Devlet bir dereceye kadar uzağı görerek kendi çalışma alanlarının kilit noktalarını ve memur çoğunluğunu insanlardan oluşturmuştu. Ancak özel kesim böyle davranmamıştı. İnsanılların insanlardan çok daha az bir ücretle çalıştırılabilmeleri onların kazançlarını arttıracağından, fabrika müdürlüklerine bile insanılları yerleştirmişlerdi. Bir insanıl üşümezdi, yani giysiye gereksinmesi yoktu, acıkmazdı, eğlenmezdi, hasta olmazdı, kısaca çok para gerektirmiyordu. Bu da, kâr için her şeyi göze alabilecek iş adamlarının eline geçen çok iyi bir fırsattı.

Halk buna tepki gösteremedi. Çünkü iş adamlarının devlet, devletin ise halk üzerinde büyük etkisi vardı. İnsanıllar bütün büyük endüstri kollarında kök saldıktan sonra, tarihin akışını değiştirecek ilk atılımlarda bulundular. Devletten, halktan ve hattâ patronlarından gizli olarak kendi kendilerini üretmeye başladılar.

Adam, kolundaki Halk Gönüllüsü bandına güvenerek ilerisindeki asker topluluğuna yaklaştı. Sokağın caddeye açılan ağzındaydılar. Dışarıdaki görünüş korkunçtu. Cadde içeri çökmüştü. Çukurun içi ezilmiş cesetlerle doluydu. Yüz metre kadar ilerideki bir çatlaktan su fışkırıyordu. Sokak lambaları sönüktü. Sadece askerlerin başlıklarındaki fenerler çevreyi aydınlatabiliyorlardı. Caddenin uzak bir ucundan haykırmalar ve silâh sesleri gelmekteydi. Yaşlı bir adamın, karşı kaldırımdaki bir apartman kapısına, çukura kaymamak için duvarlara sürünerek yaklaşmaya çalıştığı görülüyordu. Bütün bu olaylar boyunca en kuvvetlilerin bile dayanamadıkları bir hayatı nasıl kaldırabildiği anlaşılmazdı. Kapıyla arasında üç metre kadar kalmıştı, O sırada bir alev sütunu duvarı yaladı ve ihtiyarın yerinde bir leke bıraktı.

Caddenin ucundan doğru bazı köpek gölgelerinin döndükleri görüldü.

Askerler hemen diz çöktüler ve ateşe başladılar. Ama yaratıklar yıkıntıların arasında rahatça gizlenerek koştuklarından isabet almiyorlardı.

Adam dehşetle bu köpekleri daha önce de gördüğünü ansıdı. Bir çığlıkla derhal geri döndü ve kaçmaya başladı. Askerlerle ilk köpek arasında on metre kadar kalmıştı ki, bir kurşun yaratığın tam beynine çarptı. Anl-

den büyük bir patlama oldu ve bunu diğerleri izledi. Köpek, yanındakileri de etkileyerek patlamış ve yüz metre çapındaki bir alanı da kendileriyle birlikte havaya uçurmuştu.

Adam patlamanın sıcaklığını ensesinde duyarak koşuyordu. Karşısına çıkan iki gölgeyi tabancasıyla taradı ve yan sokağa saptı. Ayakları, ışlak bir yüzeye çarpmaya başladılar. Yine yönünü değiştirdi ve yokuş bir yol boyunca tırmanmaya koyuldu. Gittikçe kentin orta yörelerine yaklaşıyordu. Asker kordonuna ne kadar kaldığını düşündü. Bir köşeyi daha döndü. Yüksek yapı karşısına bir görüntü gibi çıkıvermişti. Özel üreteçlerinden gelen güçle ışıkları yanan bu yapıyı hemen tanımıştı. Demek ki asker kordonunu aşmıştı. Belki de artık kordon falan kalmamıştı. Son direnme de kırılmıştı.

Şaşkın adımlarla yapıya doğru yürüdü. Ayağı bir şeye takıldı. Bu bir cesetti. Aldırmadı ve yapıya yaklaşmaya devam etti. Uzaktan ve yakından gürültüler gelmeye başlamıştı.

Arkasında bir ses duydu. Döndü ve sokaktan doğru fırlayan insanlıları gördü. İlk kurşun koluna çarptı. Sonra bir ışın sütunu başını sardı. Yere yıkılırken omuzlarının üzeri yeni sönmüş kömür gibi kor halindeydi.

Sonuç

General, yapının dışındaki seslerin iyice yaklaştıklarını fark etmişti. Telsiz aracına umutsuzlukla bakıyordu. Bütün kanalları açmıştı. Silâh patlamaları hemen aşağıdaki sokağa kadar gelmişlerdi. Yapının koridorlarında koşuşan ayak seslerini duydu. İnsanların elinde kalan son birkaç metrekarede de panik başlamıştı. Aşağılardan doğru bir patlama bütün yapıyı sarstı. İnsanlar belki de içeri girmeyi başarmışlardı. Önce ülkeler üzerinde savaşılmıştı. Sonra kentlere, mahallelere, caddelere, sokaklara ve bu tek yapıya kadar çekilinmişti.

İlk kata bakan televizyon ekranında insanların donuk suratlarını gördüğünde telsiz aracı canlandı. Önce ince bir ıslık sesi duyuldu. Gözleri bir an umutla aydınlandı. Sonra yabansı bir sesin konuştuğunu duydu. Ses dalgalanıyor, ara sıra duyulmaz oluyordu.

— «Evet, tamamen kontrol altında tutuyoruz... Karşı koymu... Yeni hükümeti kurduk. Evet, anlaşmaya hazırız ..... barışçıyız...»

Bu bir insanıl sesiydi. Ama kiminle konuştuğu anlaşılmıyordu. Sonra, Vega üzerinden gelen bir yayını almaya başladı. İnsanılları kutluyorlardı. Onların devletlerini tanımışlardı. Yüzü acıyla kırıştı. Dünya artık bir insanıl ülkesi olmuştu. Kazanamamışlardı büyük savaşı. Dış Dünyalıların da işine gelirdi bu. İnsanıllar geniş tarlalarda, kendilerinin gereksinme duymadıkları bol ürünü ekecekler ve tamamını onlara ihraç edeceklerdi. Yıllar sonra Dünya'ya gelecek yabancı iş adamlarını insanıllarla iş konuşurken görür gibi oldu. Ses, insanılları tekrar tekrar kutluyordu. Sonra sözü yine o ilk ve donuk konuşma aldı. Barıştan ve işbirliğinden söz etmeye başladı. Kendi katini gösteren televizyon ekranında insanıl askerlerini gördüğünde yerinden kalkacak gücü kalmamıştı. Şimdi de Rigel bölgesi yerleşim önderleriyle konuşan o donuk ses kulaklarında yankılanırken kapısı kırılarak açıldı, yarım düzine kadar insanılın silâhlarından fışkıran ışınlar bütün vücudunu koltukla birlikte yakarak kor haline getirdiler.

□

zaman makinesi çalışıyordu

Sezar Erkin ERGİN

... Fizik laboratuvarında dört kişiydiler. Diğerleriyle birlikte gözlem masası başında bekleyen Profesör Orta sabırsızlıkla başını salladı. Duvar saatine göre vakit 2:59 du.

-- Herkes hazırsa, deneye saat tam üçte başlıyabiliriz.

Hepsi, laboratuvarın ortasına dizilmiş aygıtlara baktılar. Önlerindeki gösterge ve sayaçlar aygıtların çalışır durumda olduğunu kanıtlamaktaydı. Laboratuvarda çıt çıkmıyordu.

Profesör alnında biriken terleri mendiliyle sildi ve duvar saatine yeniden bir göz attı. Saatten gelen tiktak sesi kesilmiş gibiydi. Eli masanın üstündeki düğmeye yaklaştı. Yaşlı bilginin büyük bir coşku içinde olduğu belliydi. Yutkundu ve düğmeye bastı.

Kırmızı ışık yandı.

Zaman makinesi çalışıyordu.

Kırmızı ışık söndü.

Düğmeye bastı ve yutkundu. Yaşlı bilginin büyük bir coşku içinde olduğu belliydi. Eli masanın üstündeki düğmeden uzaklaştı. Saatten gelen tiktak sesi kesilmiş gibiydi. Profesör duvar saatine yeniden bir göz attı ve alnında biriken terleri mendiliyle sildi.

Laboratuvarda çıt çıkmıyordu. Önlerindeki gösterge ve sayaçlar aygıtların çalışır durumda olduğunu kanıtlamaktaydı. Hepsi, laboratuvarın ortasına dizilmiş aygıtlara baktılar.

— Zirilibayılşab etçü mat taas eyened, asrızah sekreh.

Duvar saatine göre vakit 2:59 du. Diğerleriyle birlikte gözlem masası başında bekleyen Profesör Orta sabırsızlıkla başını salladı. Fizik laboratuvarında dört kişiydiler...

zaman makieesi çalışıyordu

• bilim - kurgu dünyasından

İlk sayımızda bu yıl yapılması öngörülen toplantılardan söz etmiştik. Dilerseniz son aldığımız haberlere dayanarak bu konuya yeniden değinmek istiyoruz :

* EUROCON (Avrupa Bilim - Kurgu Toplantısı) yerine Brüksel'de SFANCON 5 adlı toplantının düzenleneceğini söylemiştik. (Bu arada toplantıyı düzenleyen Simon Joukes'ın adresinin değiştiğini hemen belirtelim. Yeni adres : «De Oude Roos», Geleeg 7-8, B-2860, O.L.V. Waver, BELÇİKA) Ancak Nisan ayında bize ulaşan habere bakılırsa EUROCON 2'den cayılmış değil. J.P. Andrevon, H. Baudin, G. Barlow, Pierre Versins, J. Glenat, Danny De Laet, Jacques Boczke gibi tanınmış adlardan kurulu yeni bir komite toplantıyı 8-13 Temmuz 1974 tarihleri arasında Fransanın Grenoble kentinde gerçekleştirmeyi tasarlıyorlar. Bilim-Kurgu ve prospektif, b-k ve imge, b-k ve resimli romanlar, b-k ve seks, Doğu ülkelerinde bilim-kurgu, b-k ve çevrebilim gibi konuların tartışılacağı yuvarlak masa toplantılarını, onur konuklarının konuşmalarını, Fransız Sinematek'inden eski ve yeni filmleri ve sergileri kapsayacak programın ayrıntıları Temmuz ayına kadar yayınlanacak gelişme raporlarında belli olacak. Toplantıya katılacak bilim-kurgu-severler hem bu raporları alacaklar hem de (1 Ocak 1972 ve 31 Aralık 1973 tarihleri arasında basılmış) en iyi roman, en iyi öykü, (ayni tarihler arasında en az iki sayısı çıkmış) en iyi özenci dergi ve (resim ya da resimli roman dalında) en iyi sanatçıyı seçmek üzere oylarını kullanabilecekler. Her ayrı dalda toplam dört ödülün dağıtılacağı bu yarışmaya Rusya dahil tüm Avrupa ülkeleri katılabiliyor. Stanislaw Lem, Jim Ballard, Michel Jeury, Pierre Suragne gibi ünlüler şimdiden toplantıya çağırılanlar arasında. Katılma ücretinin 80 Frank olarak saptandığı bu toplantı süresince bilim-kurgu-severlerin isterlerse Grenoble Üniversitesi Kampus'unda kalabilecekleri de belirtilmiş. Geniş bilgi için adres : Jacques Boczke, 7, rue de la Poste, 38000 Grenoble, FRANSA.

* 31 Mayıs ve 3 Haziran tarihleri arasında da Stokholm kentinde 19 ncu İskandinav Ülkeleri Bilim-Kurgu Toplantısı (19th Scandinavian SF Con) düzenleniyor. Katılma ücretinin 6 $ olarak saptandığı toplantının onur konuğu İngiliz b-k yazarı Brian W. Aldiss. Başvurma adresi : FANCON 2, Box 3273, S-10365 Stockholm, İSVEÇ.

* Yılın belki de sonuncu büyük toplantısı ise 1-4 Kasım tarihlerinde NOVACON adı altında İngiltere'de düzenlenecek. Bilgi için başvurma adresi : Dr. Jack Cohen, Dept. of Zoology, Univ. of Birmingham, Birmingham, İNGİLTERE.

Şimdi biraz da yurdumuzda olup bitenlere kulak verelim :

* Tanınmış yazarlarımızdan Zühtü Bayar'ın **Sahte Uygarlık** adında toplumsal ve siyasal içerikli bilim-kurgu romanı İstanbul'daki bir yayınevi tarafından yakında yayımlanıyor. Bilindiği gibi aynı yazarın bir başka bilim-kurgusal öyküsü Türk Dili dergisinin 256. sayısında yayımlanmış ve büyük ilgi görmüştü.

* Sinema eleştirmeni Aydın Sayman da, Türk sinema ve edebiyatında bilim-kurgu konusunda bir araştırma yapmaktadır. Konuyla ilgili kitap ve belgeleri gözden geçiren Sayman araştırmasını bir yazı halinde yayımlamayı düşünüyor.

• kitaplıktan seçtiklerimiz

Gezegenler Savaşıyor

Metin ATAK

Atak Yayınevi * Yeni Dünyalardan Serisi : 1 * 1. Baskı 1.9.1971 * 204 sayfa * 10 TL.

Metin Atak, sanırız bu ad bilim-kurgu-severlerin belleğine artık iyice yerleşmiş durumda. Atak bu derece tanınmasını yayınladığı iki kitaba borçlu : Gezegenler Savaşıyor ve Arena. «Gezegenler Savaşıyor» yazarın yayımladığı ilk kitap. Space Opera (*) olarak niteleyebileceğimiz söz konusu bu romanda yazar okuyucusuna hoş vakit geçirtebilmek için elinden geleni yapmış. Öyle ki, uzay gemileri gibi cansız cisimler bile yazarın kalemi altında âdeta canlanıyor. Örneğin bir bakıyorsunuz, mahmuzlanmış iyi bir yarış atı gibi şahlanarak ileri atılıyor, bir bakıyorsunuz bir şahin sürüsünün kovaladığı ve bir yere sinerek kaçmanın yollarını arayan bir serçe gibi bekliyor ve bazen de romanın kahramanları ile beraber âdeta kızıyor ve öc alıyor. Bu bir iki satır bile yazarın renkli kişisel anlatısını ve düş gücünü ortaya koyuyor sanırız.

Kitapta Murat Atak adında bir Türk'ün 21. yüzyılda yaşadığı serüvenler anlatılıyor. Arz Cumhuriyeti Sağlık ve Savunma Teşkilâtının astronot doktor olarak yetiştirdiği Murat'ın yeni tip bir gemi ile uzaya açıldığını görüyoruz. Görevi beraberindeki iki yardımcı subayı ve bir başka sistemden gelen 'prenses' le birlikte güneş sistemimize sokulan yabancı uzay gemilerinin esrarını çözmektir.

Kitabın okuyucusuna herhangi bir bildiri getirdiğini söylemeyeceğiz (yazarın istediği de bu değil zaten), tümü ile zevk için okunması gereken bir roman.

(*) İngilizcedeki soap opera (tefrikalı bir çeşit radyo oyunu) deyiminden türetilmiş olup bir bilim-kurgu romanları sınıfına verilen genel addir. Bu sınıfa giren romanlarda her türlü konu işlenmekle birlikte, özellikle olayların uzayın uçsuz bucaksız geniş bölgelerinde geçmesine önem verilir. Bizde Mazisiz Adam (The Sun Smasher), Ölümsüzler Ülkesi Althar (The Star Of Life) adlı romanları ile tanınan Edmond Hamilton bu sınıfın başta gelen temsilcilerindendir. Ayrıca televizyonda izlediğimiz Uzay Yolu da space opera'nın TV'ye uyarlanışı olarak düşünülebilir.

ATLANTİD **Pierre BENOİT**

Özgün adı : L'Atlantide * Hilmi Kitabevi * Son Asır Dünya Edebiyatı Serisi : 17 * Türkçesi : Mahmud Türkman * 1944 * 185 sayfa * 150 Kr.

Bilim-kurgu adı altında ayda en az yirmi otuz kitabın yayımlandığı Batı dünyasında ilgililerin başını ağrıtan önemli sorunlardan biri de herhangi bir kitabın fantezi mi, gerçeküstü mü, yoksa salt bilim-kurgu mu olduğunu saptayabilmektir. Şu ana kadar bilim-kurguyu kesin olarak sınırlayacak bir tanımlama yapılamamış olması nedeniyle bu konuda karar vermek çoğu zaman okurun sezgisine kalmaktadır. Bizde ise yayımlanan kitap sayısı çok az olduğu için henüz bu tür sorunlarla ender olarak karşılaşıyoruz.

İşte «Atlantid» de böyle bir sorunu ortaya çıkaran tek tük kitaptan biri. Kitabın yayımlandığı 1919 yılında daha henüz bilim-kurgu adı bile ortaya çıkmış değildi. Bu göz önüne alındığı taktirde yapıtın bugünkü bilim-kurguyla olan ilişkisinin azlığı pek şaşırtıcı olmasa gerek. Yine kitabın on ya da on beş yıl önceki İngilizce baskısı bilim-kurgu klasiği olarak nitelendirilmiş. Gerçekten de gerek 'Atlantis' konusunu işlemesi ve gerek imgesel bir toplumu tanıtması açısından kitaba bir bilim-kurgu romanı gözü ile bakılabilir. Hatta eski zamanların unutulmuş bilgilerinden oluşan bir bilimden de söz edildiği hesaba katılınca bu tür düşünenlerin pek de haksız olmadıkları ortaya çıkıyor.

Fransız Akademisi üyesi Pierre Benoit'ın Avrupa'da yıllarca en çok satan kitap listeleri arasında yer alan bu yapıtı biraz önce de belirttiğimiz gibi binlerce yıldır insanların aklını kurcalayan efsanevî kayıp kıta Atlantis'in yeniden bulunmasını anlatmaktadır. Ancak bu kez Atlantis'in okyanus dibine gömüldüğü varsayımı yerine bir başka varsayım ortaya atılıyor. Buna göre Eflatun'un yarım kalmış kitabı (Türkçe baskıda bu kitaptan yarım kalmış, yerine mevcudu yok diye söz edilmektedir) Kritias'a konu olan Atantis kıtası çökmemiş tersine yükselerek Atlantik sularından ayrılıp Kuzey Afrika'nın bir parçası durumuna gelmiştir. Romanın kahramanı Yüzbaşı de Saint-Avit aynı varsayımdan yola çıkarak Büyük Sahra'da bu eski uygarlığın izlerini bulur. İzler onu sonunda (yeni Atlantis anlamına) Antinea adlı bir kraliçenin gizli ülkesine ulaştırır. Atlantid adı verilen dağ üzerinde yer alan bu ülkeyi kraliçe Antinea ulaşılması çok zor bir mağaradaki sarayından yönetmektedir. Atlantisliler soyundan gelen kraliçe terkettiği sevgililerini yine Eflatun'un Kritias'ta sözünü ettiği ve Atlantid dağından çıkarılan altınla gümüş arası bilinmeyen bir madenden (orikalk) yararlanarak, taşlaştırmakta ve öylece saklamaktadır. Roman, Yüzbaşı de Saint-Avit'in kraliçeye olan tutkusu sonucu ortaya çıkan olaylar çerçevesinde kaçınılmaz sona adım adım yaklaşışını belgeleyerek sona erer.

1. avrupa bilim - kurgu kurultayı

(1° Congresso Europeo Di SF)

Sezar Erkin ERGİN

12-16 Temmuz 1972 tarihlerinde İtalya'nın turistik kıyı kenti Trieste'de bilim-kurgu-severlerin unutamayacağı günler yaşanıyordu. Kurultaya katılan 36 ayrı ülkenin en az 16 sından gelen üyeler ortak uğraşları olan bilim-kurgu konusunda tartışabilmek için birbirleriyle âdeta yarış ediyorlardı. Aralarındaki dil, din, devlet ayrımını konuşmacıların coşkusu silip süpürmüştü sanki. Düşüncelerin odak noktasını bilim-kurgu teşkil ettiği sürece her zaman karşılaşılabilen bir durumdu bu.

Sonradan öğrendiğime göre, tüm bunları gerçekleştirebilecek Avrupa çapında bir b-k kurultayı düşüncesi ilk olarak 1970 yılında Almanya'nın Heidelberg kentinde düzenlenen 28. Uluslararası Büyük Kurultay'da (HEICON) ortaya atılmış. Orada bulunan İtalyanların kurultayı Bilim-Kurgu Film Şenliği ile birlikte düzenleme önerisi hemen benimsenerek gerekli çalışmalara başlanmış. İki yıl süren bu hazırlıklardan benim ancak 1971 Haziran'ında haberim oldu. O sıralar Almanya'da yerleşmiş bir İtalyan bilim-kurgu-sever Mario Bosnyak ile mektuplaşıyordum. Kendisi 1973 yılı için Türkiye'yi de içine alan bir toplantı gezisi tasarlıyordu. Daha sonra cayılan bu tasarı hakkında tartışırken benim bir sorum üzerine kendi ülkesinde de b-k alanında etkin çalışmalar olduğunu ve Gian Paolo Cossato adlı bir dostunun İtalyan Bilim-Kurgu Derneği'nin (Centro Çultori Science Fiction) yardımcı başkanlığı yanı sıra yeni bir kurultayın düzenleyicisi olarak da birtakım girişimleri olduğunu yazmıştı. Daha sonra dernek hakkında bilgi istemek üzere yazdığım mektuba verdiği cevapta Gian Paolo Cossato bana kurultayın Türkiye temsilciliğini önerdi. Bu konuda hemen hemen hiç bir deneyim olmamakla birlikte, o sıralar kuruluş evresi içinde olan SFFC adına böyle bir görevi üstüme almaktan sevinç duyacağımı kendisine bildirdim. Ve sonuç olarak gerek toplantı komitesinin gerekse klüp içindeki arkadaşların gösterdiği ilginin bana sağladığı yardımlarla bu işi gerçekleştirdim. Tek başıma İtalya'ya gittiğim sırada toplantı listesinde benimle birlikte üç arkadaşın daha adı bulunuyordu. Toplantıya şahsen katılmayan Metin Atak, Yılmaz Aktürk ve Ahmet Koçer kurultayın destekleyici üyesi olmakla yetinmişlerdi.

Bundan önceki yazımda kısaca Trieste'ye gelişimden ve Film Şenliğinden söz etmiştim. Toplantının yapıldığı ilk üç gün şenlik programında yer alan film gösterilerine devam edildi. Nitekim gösterilere katılmak isteyenlere kolaylık yaratması düşüncesiyle toplantı saatleri günün geç saatlerine alınmıştı. Sabahları bir sinemada filmleri izleyen bilim-kurgu-severler öğleden sonralarını da toplantının yapıldığı Stazione Marittima adlı yapıda geçiriyorlardı. Kurultayın başlamasından bir gün önce, toplantı için gönderilen yapıtları (Antares ve birkaç Türkçe kitap da bunlar arasındaydı) ve günün önemini belgeleyen anı pullarını tanıtmak üzere bir sergi açılmıştı. Çağdaş resim ve gravür çalışmalarını kapsayan bir başka sergide ise Salvator Dali gibi ünlülerin yapıtları yer almaktaydı.

Toplantı resmen 12 Temmuz Çarşamba günü saat 16.00 da onur konuğu John Brunner'in Parallel Worlds (Koşut Dünyalar) adlı bir açış konuşması ile başladı. «Stand On Zanzibar» adlı yapıtı ile 1969 Hugo ödülünü kazanmış olan bu İngiliz yazar konuşmasında değişik konulara değindi. Kitap çevirilerinin niteliğini, örneğin 100 bölümlük «The Jagged Orbit» adlı yaptının Almanya'daki Goldmann yayınevi tarafından kısaltılarak 33 bölüm halinde yayımlanışını ve Türkiye gibi adı pek duyulmamış ülkelerde yayımlanan yapıtları konu olarak alan Brunner konuşmasını, değişik ülkelerde yaşayan insanların kültür ve tarih yönünden değişik 'koşut dünyalar'da yaşadığını belirterek bitirdi. Aynı akşam Fransız b-k yazarlarından Daniel Walther'in Les Nouvelles Formes De La SF (Bilim-Kurgunun Yeni Biçimleri) adlı konuşması yer aldı. Bilim-kurgu nereye gidiyor, diye sorup karamsar düşüncelerini açığa vuran bu genç yazar konuşmasına devamla Michael Moorcock adlı İngiliz yazarının dizgesel bir biçimde bilim-kurgudan uzaklaşışını örnek göstererek belli bazı yazarların geçmişe dönük, ortaçağ devirlerine değgin, ya da siyasal içerikli bilim-kurgu yazmaya yöneldiklerine dikkati çekti. Toplantının ilk günü İtalyan gazeteci Andrea Zanzotto'nun Alcuni Sottofondi Ed İmplicazioni Della SF (Bilim-Kurguda Bazı Arka Plan Çalışmaları ve Ortaya Çıkan Sonuçlar) adlı konuşması ile sona erdi.

Toplantı süresince düzenlenen partilerden ilki (Friendship Party) o gece San Giusto şatosunun mahzenlerinden birinde verildi. Şenlik konuklarının ve gazetecilerin de katıldığı bu partide bilim-kurgu-severler dilediklerince yiyip içtiler ve «Medusa» adlı bir Beat topluluğunun iyi fakat oldukça yüksek perdeden müziği eşliğinde hem eğlendiler hem de söyleşilerini sürdürdüler.

Toplantının ikinci günü İtalyan gazeteci Sandro Sandrelli, La SF E La Stampa Quotidiana (Bilim-Kurgu Ve Günlük Basın) ve ardından Macaristan'dan bir doktor-yazar Lajos Matos, Bilim-Kurgu Filmlerinde Ruhbilimsel Öğeler adlı birer konuşma sundular. Federal Almanya'dan Gerd Hallenberger ise «Set The Controls For The Heart Of The Sun» (*) - SF In Today's Pop Music (Günümüz Pop-Müziğinde Bilim-Kurgu) adlı konuşması ile ilgi çekti. Zamanın azlığı nedeni ile metinde kısaltmalar yapmak zorunda kalan Gerd, konuşmasını Alman Tangerine Dream topluluğunun 'Alpha Centauri' adlı nefis parçası ile süsleyerek bitirdi.

Aynı akşam Revoltella adlı bir sanat müzesinde bir başka parti (International Party) verildi. İlkine nazaran daha resmi ve gösterişli olan bu partiye katılanlar arasında kentin belediye başkanı da bulunuyordu.

14 Temmuz Cuma günü toplantıya Yugoslavya'dan prof. Darko Suvin'in, Şiir ve Bilim-Kurgu adlı konuşması ile devam edildi. (Geçenlerde Yugoslavya'dan yurdumuza değerli bir sanat ödülü getiren Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın bilim-kurgu şiirleri yazmış olması sadece bir raslantı mı acaba?) Daha sonra Fransa'dan Jean-Pierre Andrevon La SF Et L'Evolution De La Societe (Bilim-Kurgu ve Toplumun Evrimi), Macaristan'dan ozan ve yazın eleştirmeni Peter Kuczka Bilim-Kurguda Zaman İçinde Geziye Bir Bakış adlı birer konuşma sundular. Yine Macaristan'dan yönet-

(*) Pink Floyd topluluğunun aynı adlı parçası ve 'Alpha Centauri' fonoteğimizde kayıtlı olup isteyen SFFC üyelerine gönderilecektir. Gerekli önbilgi için Klüp Odası sayfamıza (32) bakınız.

John Brunner ve Mrs. Brunner (sağ yanda) resim sergisini inceliyorlar.

men Rajnai Andras'ın Elektronik Sanatı Ve Bilim-Kurgu : 1. Teknik Sorunların Çözümü 2. Elektronik Dram Yazma Sanatı Kuramı ve İspanya'dan 'Nueva Dimension' dergisi yazarlarından Carlo Frabetti'nin Kültürel Olay Olarak Bilim-Kurgu adlı konuşmaları ile günün programı sona erdi. Programa ek olarak o gün saat 16.00 da Forrest J. Ackerman tarafından Trieste Basın Klübünde gazeteciler ve bilim-kurgu-severler için açıklamalı bir slayd gösterisi hazırlanmıştı. Bu gösteride Hollywood Bilim-Kurgu Müzesinde yer alan resim kolleksiyonları, dergiler ve kitaplardan bir bölüm tanıtıldı.

Toplantının üçüncü günü Bilim-Kurgu Kurumu (Londra Politeknik Okuluna bağlı bir enstitü) temsilcisi Peter Nicholls'un SF & Mainstream (Bilim-Kurgu ve Düzgüsel Yazın) adlı konuşması ile başladı. Konuşmasında bilim-kurgunun yazınsal geleneğini anlatan Nicholls, çoğu zaman yanlış ve kötü tanıtılan bu konuya hem öz hem de biçim yönünden yaklaşabildiği için oldukça başarılı idi. Daha sonra Forrest Ackerman eski b-k filmleri hakkında bir slayd gösterisi düzenledi. Ardından Yugoslav eleştirmen Zelimir Koscevic'in İçimizdeki Harika : Fütüroloji Ve Bilim-Kurgu Arasında Bağıntılar, Associazione Nazionale Amici del Fumetto - A.N.A.F. (Ulusal Resimli-Roman-Severler Birliği) ikinci yazmanı Vittorio Alessandrelli'nin Riflessi Della Societa E Del Costume Nei Fumetti Di SF (Bilim-Kurgu Resimli-Romanları : Toplum ve Aktörenin Aynası) adlı konuşmaları yer aldı. Macar Bilim-Kurgu Derneği başkanı Dr. Sandor Horvath'ın Bilim-Kurgu ve Gerçek adlı konuşması ile o günkü program son buldu.

Kurultayın son günü programda ilk olarak müziğe yer verilmişti : Tangerine Dream'in 'Alpha Centauri'si yeniden çalındı ve ikinci olarak da Nektar adlı bir topluluğun 'Journey To The Centre Of The Eye' adlı ya-

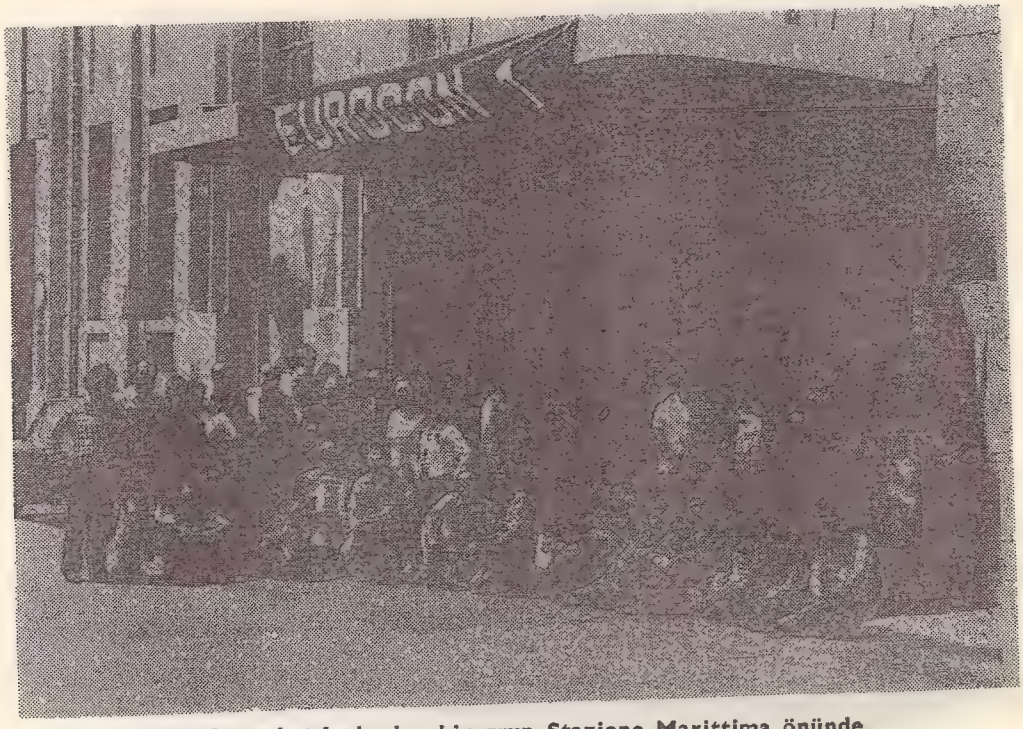

Kurultaya katılanlardan bir grup Stazione Marittima önünde

pıtı sunuldu. Daha sonra kurultay süresince ortaya çıkan yanılgı ve aksaklıkların tartışıldığı bir açık oturum düzenlendi. Bu oturumda ikinci kurultay ile ilgili olarak bazı görüşler de açıklandı. Oturumun ardından konuşmacılar sıra ile kürsüye çağrıldılar. Bu arada Nouvi Sviluppi Della SF In İtalia (İtalya'da Bilim-Kurguda Yeni Gelişmeler) adlı bir konuşmada adı geçen ülkenin bu alandaki çalışmaları tanıtıldı. Romen gazeteci ve eleştirmen Ion Hobana'nın Romanya'da Bilim-Kurgu adlı konuşmasından sonra toplantı salonunda, çeşitli ülkelerden b-k kitaplarının satıldığı bir açık artırma düzenlendi. Bunu şenliği konu alan bir başka açık oturum izledi. Son olarak da b-k sanatının tartışıldığı bir yuvarlak masa toplantısı yapıldı.

Toplantının son gecesi katılanlar onuruna bir yemek verildi. Bu yemekte parlayan flaşlar ve alkışlar arasında «Avrupa B-K Ödülleri» ve «Avrupa B-K Özel Ödülleri» dağıtıldı.

Roman dalında :

Belçika	— «Sam», Paul Van Herck
Fransa	— «Ortog et les ténèbres», Kurt Steiner
Hollanda	— «De naakten en de speyers», Jakob Carossa
İngiltere	— «All Judgment Fled», James White
İspanya	— «Amor en una Isla Verde», Gabriel Bermudez
İsveç	— «Deta är Verkligheten», Bertil Màrtensson
İtalya	— «Autocrisi», Pierfrancesco Prosperi

Macaristan — «A Feladat», Peter Zsoldos
Romanya — «Va cauta untaur», Sergiu Farcasan

Kısa Öykü Dalında :

Belçika — «De 8 Jaarlijkse God», Eddy C. Bertin
Fransa — «L'Assassinat de l'Oiseau Bleu», Daniel Walther
Hollanda — «Egeische Zee», Carl Lans
İngiltere — «Lucifer», Edwin C. Tubb
İsveç — «Spränget», Carl Johan Holzhausen
İtalya — «Dove Muore l'Astragalo», Livio Horrakh
Macaristan — «Sempiternin», Lajos Mesterhazi
Romanya — «Altarul Zeilor Stohastici», Adrian Rogoz

Dramatik Yapıt Dalında :

Danimarka — «Man Den, Der Tankte Ting» (Film)
Hollanda — «De Kleine Mannetjes van Mars» (Çocuklar için radyofonik temsil)
İngiltere — «U.F.O.» (Televizyon Dizi Filmi)
İsveç — «Deadline» (Film)
İtalya — «La Ragazza di Latta» (Film)

Adı geçen ülkelerde seçim sonucu belli olan yukardaki adaylardan her birine «Avrupa B-K Özel Ödülü» verildi. Ayrıca kurultay sırasında aşağıdaki dallar için yapılan seçimde birinciler (* ile işaretli) «Avrupa B-K Ödülü», diğerleri ise «Avrupa B-K Özel Ödülü»nü aldılar.

Sanatçı :

Fransa — Jean-François Jamoul
Hollanda — N. Van Welzenes
İngiltere — Arthur Thomson (Atom)
İspanya — Enrique Torres (Enrich)
İsveç — Sven O. Gripsborn
İtalya — Karel Thole *
Macaristan — Andràs Miklos Sàros
Romanya — Nicolae Saftoiu

Mesleki Dergi :

İspanya — Nueva Dimension *
İtalya — Galassia

Güncel Dergi

Belçika — Ciso : SF & Comics
Fransa — Le Magazine Litteraire : La Science Fiction
Hollanda — Stripschrift : SF & Comics
İspanya — Yorick : Teatro y Ciencia-Ficcion
İtalya — Fena rete: Fantascienza & Futuribile
Romanya — Viata Românească : Littérature & Art Fantastique *

Özenci Dergi :

Avusturya — Quarber Merkur
Belçika — Kosmos
Fransa — Nyarlathotep
Hollanda — Holland-SF
İngiltere — Speculation *
İspanya — Fundacion
İsveç — SF Forum

ANTARES'in İtalya'da aldığı plaket : Avrupa Bilim - Kurgu Özel Ödülü.

İtalya	— Notiziario CCSF
Macaristan	— SF Tàjékoztato
Romanya	— Solaris
Türkiye	— Antares
Resimli-Roman :	
Belçika	— «Yoko», R. Leloup
Fransa	— «Lone Sloane», Philippe Druillet *
Hollanda	— «Arman en Ilva», The Tjong King
İspanya	— «Haxtur», Victor de la Fuente
İsveç	— «Blixt Gordon», Lars Olsson

Deneme, Yaşam öyküsü ya da Bibliyografya dalında şu yapıtlara da «Avrupa B-K Özel Ödülü» verildi :

Hollanda	— «100 Jaar SF in Nederland», Dick Scheepstra
İspanya	— «La SF : Contramitologia del Siglo XX», Carlo Frabetti (yazı); «Ray Bradbury - Humanista del Futuro», Jose Luis Garci (kitap)
İsveç	— «SF Articles in 'Sydsvenska Dagbladet'», Sven Christer Swahn
Macaristan	— «A Fantàzia Irodalma», Làszlo Urbàn
Romanya	— «Virsta de Aur a Anticipatiei Românesti», Ion Hobana

sinema ve tv'de bilim - kurgu

LA PLANETE SAUVAGE

yönetim: S. Damiani / senaryo : Stefan Wul'un «Oms En Serie» adlı romanından / Fransız - Çek ortak yapımı (Les Films Armorial - Paris; Ces hoslovensky Film - Prague) / çizgi film / renkli / 1973.

Roland Topor ve Rene Laloux'un bu çizgi filmi geçen yıl altı büyük uluslararası ödül kazanmış. Bunlar arasında «Le Prix Special Du Festival De Cannes» ve XI. Uluslararası Bilim-Kurgu Film Şenliği Özel Ödülü de bulunuyor. Unifrance Film tarafından işletmeye sokulan filmin sanat ve özel aldatılar yönünden oldukça güçlü oluşu dikkati çekiyor.

Filmde 'Om' adı verilen insanların, galaksinin uzak bir gezegeni olan Ygam'da Traag denilen zeki dev yaratıklar tarafından evcilleştirilmiş olduklarını görüyoruz. İnsanlar buraya ölmek üzere olan Dünya'dan bir raslantı sonucu getirilmiş daha sonra kendi hallerine bırakılmışlardır. Anlaklarını yitirmiş ve soysuzlaşmış olan bu insanların büyük bir bölümü gezegenin şartlarına uymaya çalışarak özgür yaşamakta bir başka bölümü ise Traag çocukları tarafından evlerde beslenmektedir. Ama bu durum uzun sürmez : Terr adındaki Om (Om'un Fransızcada insan anlamına gelen 'homme' sözcüğünden türetilmiş olduğu düşünülebilir) sahibesinin kucağında uyurken dersleri de onunla birlikte öğrenmektedir. Zamanla konuşma ve yazmayı öğrenen Terr, bir fırsatını bulup kaçar ve parklarda gizlenen bir Om çetesine katılır. Yetenekleri sayesinde başkan olur ve çevresindekilere kendi bildiklerini öğretir.(Evcil hayvan yaşamının, özgür yaşamdan çok daha fazla anlak geliştirici ve öğretici olduğu düşüncesi, üzerinde tartışılması gereken bir konu olsa gerek).

Daha sonra insanların yavaş yavaş örgütlenip durumu pek önemsemeyen Traaglara savaş açtıklarına tanık oluyoruz. Bu arada Traagların kullandığı bellek kayıt aracından yararlanarak savunmaları için gerekli birtakım teknik bilgileri de öğrenmişlerdir. Neden sonra uyanan Traag yöneticileri kendi yaşam ölçülerine göre karınca gibi üreyen insan ırkını yoketmek için harekete geçerler. Bu konuda kendilerini daha önce de uyarmış olan bilge bir kişinin başkanlığı altında Traaglar sonunda güç de olsa gezegeni insanlardan temizlerler. Ancak bir grup insan gezegenin uydusuna kaçmayı başarır ve orada Traagların canalıcı noktasını bularak onları anlaşmaya zorlar. Her iki ırkın birbirleriyle barışçı bir ilişki (buna teknolojik yarış da diyebiliriz) içinde yaşamaya karar vermesiyle film son bulur.

Kuşkusuz filmden öğrendiklerimiz bu yukarda anlatılanlarla bitmiyor. Örneğin bir çekince anında sadece bir diktatörün (!) gerekli kararları yine gereken ivedilikle alabileceğini, bir ulusun ancak büyük (=zeki) yöneticilerle ilerliyebileceğini, bir ırkın ancak hüküm sürmekte olan diğer ırk kadar zeki olduğunu kanıtlaması halinde yaşamaya hakkı olduğunu görüyoruz. Ulusların alınyazısının söz konusu olduğu böyle bir durumda, kişilerin üzerinde fazla durulmaması ve teknik ayrıntılara girilmemesini hoş karşılamak gerek. Ama yine de biz filmi daha çok, bilim-kurguyu polisiye ve Westernlere yeğ tutan 'space opera' meraklılarına salık vereceğiz.

bize gelen mektuplar

Sayın Bay:

Antares adlı bilim-kurgu derginizi okudum. Herşeyden önce şurasını belirteyim ki, böyle bir dergiyi yayınlamak demek ille de anlaşılmaz olmak, çok az bir grubun sökebildiği (o da snop'luk ya) kelimelerle dolu bir mecmua ile belli bir zümreye hitap etmek demek değildir. Öyle olsaydı gazeteye ilân vermez, elden dağıtırdınız basılarınızı.. Bence önce ne istediğinizi tesbit edin. Dil kurumunun yayın organı mı olacaksınız, yoksa uzaydan haber mi vereceksiniz, yoksa pozitif ilime (bilim) dayanan çeşitli kaynaklardan alınmış sökümanlar mı ileteceksiniz (kurgu) buna karar verin.

Darılmayın ama bu hali ile derginiz (500 krş. değil 50 krş) bile etmez. Memlekette bu kadar kağıt ihtiyacı varken 1. hamuru böyle ziyan etmeniz biraz israf oluyor?!

Önce yazacağınız hikâyeleri öyle masal kahramanları gibi değil ama sonunda insanı düşündürecek, beyninin boyutlarını geliştirecek yepyeni bir biçimde seçin. Amacınız da bu zaten esasında ama pek oldu bittiye getirdiğinizden bir varmış bir yokmuş'a dönmüş.

Bir de o üvertürdeki ingilizce önsöz... Karanfil bahçesinde ebegümecine benziyor. Adam ne demiş? «Kardeşim madem hayatında hiç lacivert görmedin öyleyse niye ressam oldun» demiş.. Amacınızı anlıyorum. Amerikalı meslekdaş (!) larınıza «İşte biz de yaptık Sir!» diye belirtip iktikraz (icabında..) toplamak için..

Yüzük adlı hikâyenize gelince.. Çok iyi bir güldürü.. Çünkü bütün arkadaşlara o pek görkemli (!) yeni türkçe yamamalarınızı okutturdum. Tam komedi..

Ya altına bir açıklama koyun da cahil kalmıyalım ya da şu ukalâlığı bırakıp doğru dürüst (illâ arapça kelime olması şart mı) bir Türkçe ile yazın da faydanız dokunsun.. Gacur gucur kelimeler okumaktan dişlerim kamaştı desem yalan değil..

Derginize şimdilik abone olmuyorum.. Sebebini yukarda izah ettim.

— Yeni türkçeleri ya rendeleyin, ya da daha açık seçik bir dil kullanın.

— Televizyondaki programları eleştirerek kendi kendinizi eleştirerek mukayese yapın..

— Esasında konu çok sevdiğim konudur.. Biraz ciddî çalışırsanız başaracağınızdan eminim..

Yazdıklarım kötüleme, dekoraje (hep siz yapacak değilsiniz ya) etmek için değil, bilâkis sevdiğim bir konu olduğundan sizi piyasaya ve genç zümreye sevdirmek, anlaşılabilir hale getirmek içindir. Anlayışla karşılıyacağınızı ümid eder, yayım hayatınızda başarılar dilerim.

Sermet ÜNEL

Kurtkaya Oto A.Ş., Nöbethane cad., No. 10, Sirkeci, İSTANBUL

Birçok okuyucumuzun aksine bize bir eleştiri mektubu yollama zahmetine katlandığınız için teşekkürler. Okuyucularımız arasında sizin gibi düşünenlerin çoğunlukta olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Onların da dergi hakkında görüşlerini almak için bu sayıda bir soruşturma düzenledik. Alacağımız sonuca göre gerekirse bazı değişiklikler yapabiliriz.

Sayın Sezar Ergin ERGİN

İstanbul'daki tanışmamız pek kısa ve ayaküstü oldu. İnanın buna gerçekten üzüldüm. İmkân olsaydı sizinle uzunca görüşmek isterdim, herneyse ümit ederim ki ilerde, İstanbul'a yeniden gelişinizde, böyle bir imkânım olacaktır.

ANTARES'i büyük ve gerçek bir ilgi ile okudum. Pek heyecanlı bir insan sayılmam (yaşıma yakışmaz zaten!) oysa derginiz, itiraf etmem gerekir, beni bir hayli heyecanladırdı, beni bir çeşit «nostalgic mood»un içine soktu, beni gerilere, 1960'ların başlarına götürdü, bir «zaman makinesi» gibi. Türkiye'de çoğunlukla bir sinema yazarı olarak tanınırım, az buçuk; «Dünyamızın Gizli Sahipleri» ve «Uzaydan Geldiler» in yazarı sonradan türedi, sanılıyor, oysa Fantastik Gerçekçilikle olan ilgim, aslında, SF'a karşı öteden beri duyduğum ilginin, tutkunun değişik bir çeşididir, diyebilirim.

Şimdi ANTARES'i okurken, yeniden karıştırırken, bazı eski uğraşlar geliyor aklıma. Başyazıyı okuyorum : bugün Türkiye'de, sayenizde, bir SF ortamı oluşmuştur, bir SF dergisi çıkıyor, bir kulüp çalışmalarını sürdürüyor, hatta ve hatta dışarda sözü ediliyor. Oysa... eskiden, artık izlerini kaybettiğim Amerikalı arkadaşlar, bana bir ad takmışlardı, «The Lone Fan from Turkey».

Sonra ...sizin ve yazar arkadaşların öykülerini okuyorum; bugün, nihayet, Türkiye'de SF öyküleri yazan, bu edebiyat türüne önem veren gençler, değerler vardır. Eskiden.....

Yazı konusunda sizi ihtimal ilgilendirecek bir haberim var : Norveç'te çıkan «Nova Fantastiske Fortellinger» adlı SF dergisi Ocak 1974 sayısında bir kısa öykümü yayınlamıştır, «Naan Blomsterpiken» (Naan of the Flowers). Eski bir Norveçli dostumun bir çeşit azizliği diyebilirim, herneyse...

Evet, Festival Internazionale del Film di Fantascienza..... ve bir hikâye, bir hatıra daha : Yıl 1963, Trieste'de ilk şenlik düzenleniyor. Şenliğin yöneticilerinden sinema yazarı Piero Zanotto, SF Dergi ve Kitap Sergisi için Türkiye'den bir şeyler istiyor. Güzel, güzel oysa o yıllarda ne bulursunuz, ne gönderirsiniz, piyasada Ertem Eğilmez'in çıkardığı Çağlayan'ın cep kitapları var, o kadar. Uzatmayalım, serginin kataloğunda Türkiye de yer aldı, tam sahife olarak, dört isimle, dört kitapla.

Sonra... Bilim-Kurgu Dünyasından; nerede o eski fanzines'ler! Bir kısmı arşivimde, tabii, yakında arşivinize aktarırsam hiç şaşmayın. Bir de o yıllardaki yazımlar : Münchhausen on the Moon; Mauprice Renard a sequel to Verne; Scientifilm's Grand Daddy : Georges Melies; Cyrano's Trip to the Moon; The Bright Wheel and other Stories; If All the Fen in the World v.b.

Özür dilerim, kendimi kaptırdım galiba. Uzun sözün kısası, ANTARES için SFFC için, tüm çalışmalarınız için size ve arkadaşlarınıza candan tebrikler, başarılar.

Giovanni SCOGNAMİLLO

İstiklâl Cad., Postacılar Sok., No. 13/13, İSTANBUL

Kuşkunuz olmasın, bundan böyle yurdumuzda «Lone Fan» bırakmıyacağız. (Tuhaftır bir zamanlar ben de sizin gibi düşünürdüm) Ayrıca bir dahaki buluşmamızdan tüm bilim-kurgu-severlerin kazançlı çıkacağına eminim.

KLÜP ODASI

Geçen sayımızda Science Fiction Fan Club'ün çalışmalarından kısaca söz etmiş ve isteyen okurlarımızın klübe katılabileceklerini belirtmiştik. O zamandan bu yana birçok okuyucumuz bize başvurarak üye olmak istediklerini bildirdirler. Bu istekleri karşılamak üzere biz de aşağıda yer alan formu hazırladık. Okuyucularımızdan bunu kesip göndermelerini ya da bir başka kağıda aktararak bize ulaştırmalarını rica ediyoruz.

Üye olan okurlarımız kitaplık ve fonoteğimizden, gönderme masrafları dışında ücret ödemeksizin yararlanabileceklerdir. Bu hizmetin aksamadan yürütülebilmesi için bir iki koşulumuz var. Bunlardan kitaplıkla ilgili olanı şöyle: Kitaplıktan kitap ödünç almak isteyen üyelerimizden başlangıçta sadece bir kez için bir kitap bağışında bulunmasını istiyoruz. Bundan amacımız hem yitirilecek ya da unutulacak kitapların yerini doldurmak hem de kitaplığın kapsamını genişletmektir. Kuşkusuz gönderilecek kitabın bir bilim-kurgu romanından ya da öykülerinden oluşması gerekiyor. Dergide adı geçen kitaplar, hatta kitaplıkta yer alanlardan, birini dahi gönderebilirsiniz. Bilim-kurgu ile ilişiği olmayan kitaplar gönderene iade edilecektir. Bu konuda kuşkusu olanlar bize yazıp sorabilirler. Her kitap isteyişte kitabın adını açıkça bildirmeniz ve gönderme ücreti olarak 1.— TL. lık posta pulunu mektubunuza iliştirmeniz gerekiyor. Ödünç alınan kitaplar iade edildikçe yerine yenisi gönderilecektir; bunun için belirli bir süre koymuyoruz. Bir defada ancak bir adet kitap yollanacaktır.

Fonotekten yararlanacak üyelerimizden ise bize her seferinde taahhütlü olarak boş bir kasetle (isteğe göre C-60 ya da C-90) birlikte 3.— TL. lık posta pulu göndermelerini isteyeceğiz. Doldurulan kasetler yine taahhütlü olarak kendilerine iade edilecektir. (C-120 lik kaset gönderilmemesi önemle rica olunur.) Gerek kitap gerekse kasetlerin bundan böyle çıkacak her sayıda bir listesini vereceğiz. Üyelerimizin yukarıda sıraladığımız istekleri hoşgörü ile karşılayacağını umuyoruz. Adresimiz: SFFC, P.K. 56 Bakanlıklar, ANKARA

Kitaplığımızda bulunan kitaplardan birkaçı: GEZEGENLER SAVAŞIYOR; UZAYDAN GELEN AJAN; YARATILAN DÜNYA; UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ; DÜNYA BATIYOR; FAHRENHEİT 451.

Fonoteğimizdeki bantlardan bazıları: 1. Gerçekte Güzellik Yok Mudur? / Tolya Ağı (Uzay Yolu C-90). 2. Canlı Kalabilenler / İnsan Tuzağı (Uzay Yolu, C-90). 3. Megalopolis (Türkçe açıklamalı, C-90). 4. The War Of The Worlds (İngilizce, C-60).

SFFC'ye üye olmak istiyorum. Soyadım : ..... Adım : .....
Adresim : .....
ANTARES'in varlığından şu şekilde haberdar oldum : .....
ANTARES'te beğendiklerim : .....
ANTARES'te beğenmediklerim : .....
1. sayıda beğendiğim öykü (tefrika edilenleri de bölümler halinde belirtebilirsiniz) : .....
2. sayıda beğendiğim öykü : .....
Eleştiri ve önerilerim : .....
.....
.....